"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

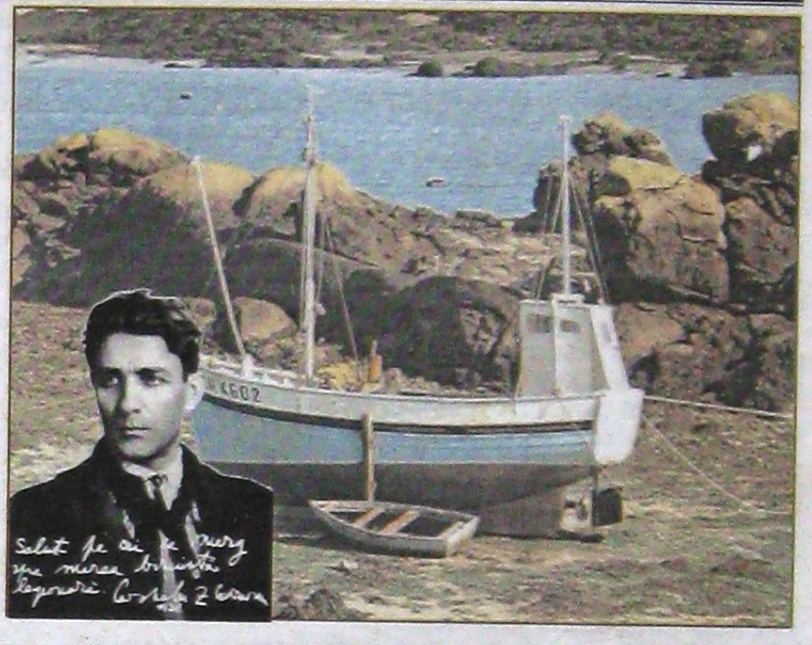
Periodic al tineretului român naţionalist ortodox
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul II, Nr. 19, **MARTIE 2005** Apare la **jumătatea** lunii 10 000 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS

Comunicat
Ideologie Psihoza colectivă
O torţă nestinsă: Marius Neagoe
Actualitate Scrisoare către Senatul şi Congresul SUA
Zig-zag pe mapamond Sicilia; Maroc
Din culisele Legiunii Sunt simist, dar mă tratez (VI)
Centenar Radu Gyr Poetul Legiunii
Compozitorul Legiunii
Interviu Destinderea dintre legionari şi regimul carlist (II)
Declaraţia de principii a Mişcării Legionare
Carte legionară celebră V. Marin – "Crez de generaţie" (IV)
Concurs, Hronic legionar, Poşta redacţiei

FLUX ŞI REFLUX

Pe tot parcursul existenţei sale Mişcarea Legionară a trebuit să suporte, pe lângă terorismul de stat exercitat asupra ei şi în perioada interbelică şi în perioada comunistă; atacul permanent al unei prese dominante de cotidienele super-stângiste din Sărindar, proprietatea unor evrei, care la vremea aceea reprezentau elementul cel mai dinamic, vârful de lance al comunismului moscovit, îndreptat împotriva tuturor instituţiilor care formau baza existenţei statului român. **Pe termen lung însă, imaginea falsă a Mişcării Legionare, acuzate de fapte sau intenţii imaginare, au fost unii istorici**, impostori sau lingăi, mercenari ai partidului comunist sau cei copleşiţi de ură din motive personale sau etnice.

În mod normal, **după 1990,** când se presupunea că cenzura sau controlul statului vor fi mai puţin drastice, când accesul la arhive şi la alte surse de informaţie nu va mai fi îngrădit, se va rescrie o istorie obiectivă, bazată pe date certe şi raţionamente logice.

Am urmărit cu interes lucrările care conţineau referiri la Mişcarea Legionară şi **am constatat cu surprindere că se încearcă acreditarea teoriei conform căreia Mişcarea Legionară, apărută în România tocmai ca o reacţie la ofensiva comunismului şi rămasă consecventă până la capăt acestui comandament, este prezentată, prin afirmaţii fără nici o susţinere, drept o formaţie fără identitate politică precisă, oscilând prin comportament şi prin compoziţie între extrema dreaptă şi extrema stângă.**

Ca pe un **etalon al prezentării** am ales *„**Istoria loviturilor de stat din România**"* a d-lui **Alex Mihai Stoenescu**, editată la "Rao".

Această lucrare, de certă valoare, încearcă - şi în mare parte reuşeşte - să iasă din şabloanele istoriografiei comuniste. **Autorul scrie cu mult curaj şi cred că încearcă să fie obiectiv în prezentarea Mişcării Legionare** din perioada interbelică, **dar face afirmaţii care se contrazic cu sensul lucrării - sau în mod evident nereale.**

Nu avem calitatea şi nici dorinţa de a face analiza critică a lucrării domniei sale, **ci vrem să punem în discuţie câteva aspecte** evidente chiar şi la o primă lectură parţială a operei d-lui Stoenescu.

„Sar în ochi" pentru un cunoscător al istoriei interbelice (chiar neprofesionist):

- afirmaţia: „*Prefectul Manciu destituit după incident*".

În realitate, Manciu a fost decorat de ministrul Mârzescu, iar Comunitatea Israelită din Iaşi l-a răsplătit cu o limuzină americană.

Dacă ar fi fost destituit, cum îl mai ataca pe Corneliu Zelea Codreanu în incinta tribunalului din Iaşi, escortat de o trupă de jandarmi şi trei comisari de poliţie?

- problema steagurilor verzi - asupra căreia i se atrage atenţia de către „legionarii bătrâni" că nu au existat - şi care vrea să fie demonstrată prin „*prezenţa lor la toate casele verzi din ţară*"!

Dacă vrei să scrii istoria Mişcării legionare şi nu ştii că nu a existat decât o Casă Verde în România, parcă nu sună a bine.

După ce dl. Stoenescu afirmă în repetate rânduri că este normal să tragi o linie de demarcaţie între Mişcarea Legionară de până la 1939 şi cea condusă de Horia Sima, singurul lucru neschimbat fiind firma, câţiva şefi legionari pe care îi consideră „ambuscaţi", o masă de legionari marcată de însuşirea unei discipline de fier şi masa de pseudolegionari apăruţi după 6 sept. 1940, **domnia sa continuă să prezinte evenimentele ca aparţinând aceleiaşi conduceri** - şi multe altele.

Voi reveni însă la subiect.

Propunându-şi să vorbească despre "***devierea spre stânga şi spre revoluţionarism***", atacă subiectul având mai multe baze de plecare:

- apariţia Corpului Muncitoresc Legionar
- transformarea lui pe parcurs într-o formaţie „cu caracter comunist şi revoluţionar"
- prezentarea lui Dumitru Groza, şeful Corpului Muncitoresc Legionar după 6 sept. 1940, ca fost comunist din Basarabia, infiltrat de Moscova în Mişcarea Legionară
- **acreditarea ideii conform căreia o parte dintre legionari *„după 23 aug. 1944 au îngroşat rândurile PCR*".**

Să tratăm lucrurile pe rând:

- Apariţia Corpului Muncitoresc Legionar este datată în anul 1936, sub conducerea ing. Gh. Clime, la ora respectivă comandant legionar al Bunei Vestiri, cel mai înalt grad.

Dl. Stoenescu nu are răbdare să ajungă cronologic la înfiinţarea Corpului Muncitoresc Legionar şi îşi trădează obsesia anticipând cu şase ani apariţia lui, declarând cu seninătate: „*Mişcarea Legionară îşi va înfiinţa propriul Corp Muncitoresc Legionar care va lua explicit un caracter comunist şi revoluţionar*". Îşi dă seama că acreditarea acestei idei cere timp - fiind absurdă - şi încearcă să obişnuiască pe cititor cu ea; **omite însă să explice sau să precizeze când localizează în timp transformarea, cum se manifestă şi care este impactul practic asupra Mişcării Legionare.** De asemenea, aruncă afirmaţia de mai sus ca şi când ar spune că „*preotul îşi va înfiinţa propriul harem*", ca pe un lucru total nepotrivit cu doctrina legionară, ca pe o surpriză care trebuia să creeze nedumerire, bruscând logica lucrurilor.

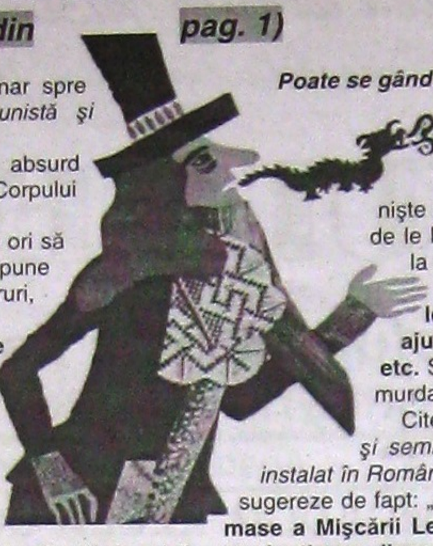
Prin moartea gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul, în 1937 ing. comandant al Bunei Vestiri Gh. Clime preia comanda partidului „*Totul pentru Ţară*", expresia politică a Mişcării Legionare, iar Corpul Muncitoresc Legionar trece sub conducerea lui Ion Victor Vojen, comandant legionar, având ca adjunct tot pe Dumitru Groza, în 1940 acesta devenind comandantul Corpului Muncitoresc Legionar.

O primă constatare: Dumitru Groza conduce Corpul Muncitoresc Legionar în mod direct şi efectiv 127 de zile.

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea Codreanu

FLUX ŞI REFLUX (continuare din pag. 1)

Putea în patru luni să ducă Corpul Muncitoresc Legionar spre stânga şi să-l transforme într-o formaţie *„explicit comunistă şi revoluţionară*"?!

Sau poate vrea cineva să împingă ridicolul până la absurd caracterizându-l astfel în timpul celorlalte conduceri ale Corpului Muncitoresc Legionar?

Pentru a putea scrie o istorie a Mişcării Legionare trebuie ori să fi făcut parte din ea, ori să ai capacitatea psihică de a te transpune sufleteşte şi în conjunctură pentru a putea înţelege nişte lucruri, felul de a gândi al legionarilor.

Autorului îi scapă un amănunt capital: sistemul de organizare al Mişcării Legionare exclude posibilitatea ingerinţei unor persoane în determinarea acţiunilor la nivel de Mişcare.

Trebuie să nu fii legionar ca să crezi că unul sau mai mulţi membri ai Corpului Muncitoresc Legionar, să zicem infiltraţi de comunişti, ar fi putut să influenţeze lucrurile în vreun fel; mai mult decât atât, nici Dumitru Groza nu putea face nimic, nici un pas, şi cu atât mai mult în situaţii de criză, fără să i se fi comandat acest lucru de către conducătorul Legiunii; **şi atunci în ce constă atenţia şi importanţa (total şi interesat acordată) care se dă aşa zisei infiltrări?!**

Alt aspect hotărâtor: ce a reprezentat perioada celor 127 de zile pentru o Mişcare Legionară care avea în spate aproximativ 4600 de zile?

Suntem de acord că aceste 127 de zile au epuizat în mare parte zestrea de popularitate a Legiunii, dar asta este cu totul altceva.

După cum istoricul a mai afirmat, de mai multe ori: Mişcarea nu mai era aceea a Căpitanului şi a celor 4600 de zile; era hibridul, era vâscul crescut pe trupul sănătos al Legiunii, era parazitul care tindea să distrugă definitiv trupul de unde-şi trăgea seva!

Am putea noi, legionarii de astăzi, să nu fim iar îngrijoraţi când un personaj de talia d-lui Stoenescu nu ia în consideraţie argumentele logice şi informaţii hotărâtoare, la îndemâna oricui?

- Argumentul Dumitru Groza: încă din 1936 instructor legionar (grad) făcut de Căpitan. Adjunct al Corpului Muncitoresc Legionar până la 6 sept. 1940 când devine şeful acestuia, arătaţi dvs. că a fost prezentat Generalului Antonescu de către Eugen Cristescu, şeful S.S.I.(şi mare duşman al Mişcării Legionare) drept un comunist ieşit din închisoarea din Chişinău în 1939 şi infiltrat în Mişcarea Legionară; credeţi că se putea inventa ceva mai rău?

Interesant este că în alte ocazii istoricul a sesizat pe cititor despre intoxicările informative practicate de Cristescu, iar acum se preface că a înghiţit găluşca cu seninătate! De ce oare, îi confirmă teoria?

Având în vedere că ştie bine că **din 1948 şi până în 1964 Dumitru Groza a fost deţinut în puşcăriile comuniste de exterminare în calitate de legionar, acest lucru nu îi zgândăreşte cu nimic logica?**

Nu crede că după atâta "infiltraţie" ar fi trebuit să ne spună şi efectele ei?

- A treia bază de pornire o voi numi, stăpânit de **umorul obligatoriu, "*FLUX ŞI REFLUX*": până acum comuniştii se infiltrau în Mişcarea Legionară şi după 1944 începe mişcarea inversă! (?)**

Repet, dacă ai simţul umorului, poţi să apreciezi această informaţie şi, **cu cât este mai hotărâtă şi mai „argumentată", cu atât este mai hazlie:** păi dacă **Dumitru Groza**, care ar fi făcut atâtea „servicii" comuniştilor, transformând Corpul Muncitoresc Legionar într-o fortăreaţă comunistă, **a fost ţinut 16 ani în închisoare,** trupeţii infiltraţi sau „masele" de presupuşi legionari care şi-au călcat jurământul intrând în PCR" ar fi trebuit să fi fost împuşcaţi pe loc de comunişti!

Poate se gândeşte la cei intraţi în Mişcare după 6 sept. 1940?

Dacă da, vă mai spun ceva care vă scapă: nu poţi fi legionar decât după trei ani de la înscriere, deci în mod evident aceştia nu erau legionari!

Istoricul se mărgineşte la afirmaţii: vine şi domnia sa cu nişte nume de legionari, cum dă exemplu cu I. Gh. Maurer, trecut de le liberali la comunişti, Gogu Rădulescu şi Leontin Sălăjan de la ţărănişti, Petru Groza de la Frontul Plugarilor sau alţii. **Să fi sugerat o idee măcar despre criteriile după care unii legionari au intrat în PCR, cu toate avantajele, şi alţii au ajuns la Canal, la Aiud, Piteşti, Baia Sprie, Periprava etc. etc.** Să fi făcut ca ţiganul cu prunele: „Asta e murdară, asta nu e murdară?"

Citez în continuare: *„Aceeaşi minoritate muncitorească urbană şi semiurbană a constituit prima bază de mase a comunismului instalat în România odată cu ocupaţia sovietică în 1944*". Ce vrea istoricul să sugereze de fapt: „aceeaşi Mărie cu altă pălărie". **Greşeală capitală! Baza de mase a Mişcării Legionare a fost ţărănimea ridicată prin ştiinţa de carte, studenţimea, liceenii, învăţătorii, preoţii şi intelectualitatea care nu îşi vânduse sufletul pe bani.**

Mişcarea Legionară a fost însă şi foarte aproape de omul nevoiaş şi cinstit şi a militat întotdeauna pentru a îmbunătăţi traiul unor oameni dezavantajaţi din diferite motive.

Constat că pentru un om educat în comunism, din păcate, grija pentru muncitori sau ţărani este musai o înclinaţie spre stânga sau chiar spre comunism, ignorând preceptele creştine.

Legiunea nu putea să ignore păturile sociale aflate în dificultate, dintr-un sentiment profund creştin şi profund uman, aceasta neputând să o trimită spre marxism decât de o gândire pervertită.

În încheiere:

- istoricul începe să facă aluzie la Corpul Muncitoresc Legionar şi la deviaţiile lui în volumul care tratează despre Mişcare până în 1930: ideea trebuia acreditată în mintea cititorului cu 6 ani înaintea apariţiei Corpului Muncitoresc Legionar şi cu 10 ani înaintea infiltrării reale prin apariţia septembriştilor, căci altfel ar fi de râsul găinilor să încerci să acreditezi ideea că Legiunea s-a satanizat în patru luni,

- fără urme, fără argumente, doar aprecieri personale şi preluarea de zvonuri. Chiar prezentate într-un context alcătuit cu talent şi cu profesionalism, povestea este lovită de nulitate.

Din punct de vedere moral, mă voi abţine de la vreo apreciere; voi constata - pentru a câta oară? - că ***teme pentru a lovi în Mişcarea Legionară se descoperă mereu, pe măsură ce gândirea oamenilor este tot mai pervertită.***

Îmi amintesc acum, zâmbind, de **o întâmplare absolut reală:** aveam **un vecin**, Dumnezeu să îl ierte, care ştia cine sunt şi **pe vremea lui Ceauşescu. Atunci când se supăra pe mine, ieşea în stradă şi striga după mine, să-l audă toată lumea: "*Legionarule! Legionarule!*"**

După 1989, trecând prin faţa curţii lui, am văzut că îşi legase câinele de gât cu o sârmă ghimpată; nu am rezistat, am intrat în curte la el şi am luat sârma de la gâtul câinelui. Când să ies din curtea omului, **acesta mă vede pe geam, iese din casă şi începe să strige: "*Comunistule! Bolşevicule!*".**

Tot eu eram, dar se schimbase regimul!

Punct.

***

Comunicat

Ieşirile "la rampă" îmbibate de revoluţionarismul simist ale d-lui prof. ŞERBAN SURU ne îngrijorează tot mai mult. Nu poate nimeni contesta dreptul oricărui cetăţean de a-şi exprima convingerile sau crezul politic; din punctul domniei sale de vedere o face cu multă râvnă şi chiar pasiune. **Dacă ar vorbi în nume propriu sau în numele Asociaţiei al cărei fondator este, totul ar fi în limitele normalului. A vorbi însă în numele Mişcării Legionare este absolut incorect. Domnia sa** (şi nici o persoană din România sau de oriunde) **nu îşi poate aroga acest drept.**

Metodele domniei sale de a se face remarcat în peisajul politic românesc nu poartă, sub nici o formă, amprenta moştenirii legionare; comportamentul său generează tot timpul reacţii negative la adresa Mişcării, astfel că am ajuns să ne punem întrebarea dacă acest lucru se datorează neîndemânării d-lui Şerban Suru sau nu.

***SENATUL MIŞCĂRII LEGIONARE* declară următoarele:**

1. Nu am avut şi nu avem nici o relaţie cu activitatea d-lui Şerban Suru;

2. Domnia sa crede că şi-a însuşit unele dintre dezideratele Mişcării Legionare; lucrul este discutabil, dar metodele de promovare a lor arată o necunoaştere temeinică a doctrinei legionare sau desconsiderarea mesajului acesteia;

3. Pretenţia d-sale de a se considera "şeful Mişcării Legionare" este cel puţin ridicolă;

4. Precizarea emfatică "*revista Mişcării Legionare*" este falsă şi contraproductivă. **Este, pur şi simplu, revista d-lui Şerban Suru şi atât.**

Pentru persoanele care au înţeles greşit menirea şi activitatea Mişcării, publicăm în pag. 12 a revistei *Declaraţia de principii a Senatului Legionar.*

Senator legionar, Nicador Zelea Codreanu

Acţiunea Română şi Cuvântul Legionar vă invită la sediul redacţiei
pe data de 15 martie, la ora 17.30,
pentru sărbătorirea Centenarului Radu Gyr.

PSIHOZA COLECTIVĂ SAU PISICA ȘI ȘORICEII

Un banc mai vechi spunea că unor psihologi americani veniți în vizită la confrații lor ruși pentru schimb de experiență li s-au arătat două grupuri de șoricei: cei din primul grup erau rotofei și vioi, iar ceilalți erau slabi și parcă pe moarte.

Întrebarea era: *"Având în vedere că toți șoriceii sunt îngrijiți identic, puteți explica de ce unii sunt grași și siguri pe ei, iar alții sunt scheletici și tremurători?"*

Cum psihologii americani n-au putut dezlega misterul, gazdele le-au răspuns, zâmbind superior: ***"Celui de-al doilea grup de șoricei i se arată din când în când pisica!"***

Același lucru se întâmplă și în societatea actuală: oamenilor li se arată din când în când "pisica", și devin tremurători și nesiguri, încercând să se ascundă în orice colțișor.

"Pisica" era, până acum vreo 15 ani, groaza că dacă vorbeai ce "nu trebuia", dacă nu-ți renegai prietenii, rudele sau chiar credința intimă legionară, erai descoperit mai devreme sau mai târziu și puteai fi oricând călcat de mașină la etajul X.

Acum **"pisica"** e teama că-ți vei pierde pâinea sau că vei fi închis într-un viitor foarte apropiat dacă îndrăznești să aduci în atenția opiniei publice valorile legionare.

Acasă, la școală și în societate, tinerilor li se transmite sau li se sugerează, ca un laitmotiv, mesajul: *"Dacă vrei să nu ai probleme, dacă vrei să fii bine văzut, nici să nu te gândești măcar la legionari!"*

"Binevoitorii" sunt pretutindeni și te întrebi, stupefiat, cum se face că lumea întreagă se gândește la binele tău doar când trebuie să te ferească de "greșeala" de a fi atras de legionari!

Se epurează opera eminesciană de valoroasele scrieri politice și de masiva componentă naționalistă și creștină, precursoare a legionarismului, se măsluiesc biografiile și operele lui Radu Gyr, Ion Barbu, Blaga, Eliade, Noica etc., omițându-se activitatea și scrierile lor legionare, în strădania de a se șterge din amintirea opiniei publice "perioada" legionară a acestora (deși la majoritatea această "perioadă" a durat până la moarte); se elimină figurile legionare chiar și din cadrul rezistenței anticomuniste din munți.

Mass-media bate monedă pe ideea că naționalismul e învechit, că religia e discutabilă, că totul e relativ, arătând "pisica" marginalizării de către societate dacă vei îndrăzni să ignori "indicațiile".

Cei mai mulți, slabi de înger, se aliniază cuminți și aplaudă conștiincioși.

Psihoza colectivă se întinde de la cunoștințele care ne tot spun să abandonăm această activitate, "spre binele nostru", la cititori care se tem să primească revista acasă prin poștă, și ajunge până la avocați care au refuzat, speriați, să ne susțină dreptul - dat de legile în vigoare - de a tipări această revistă (deși avocații au dreptul consfințit de lege de a apăra chiar și pe cei mai mari criminali, fără a putea fi acuzați pentru aceasta că ar fi ei înșiși criminali).

Mulți ne scriu sau ne telefonează manifestându-și simpatia pentru Mișcare, dar când e vorba să iasă la lumină, să se implice, dau înapoi cu regret, justificându-se că le-ar dăuna (vieții sociale, carierei, etc.).

Din păcate, există chiar și vechi legionari care apar în public alături de foștii camarazi doar la parastase, uitându-se speriați în toate părțile, care pun pătura pe telefon când sunt vizitați și care evită să le povestească propriilor copii despre Mișcare.

Partea proastă este însă că toți acești oameni timorați, în loc să stea într-adevăr deoparte, se simt obligați să clameze mereu, întrebați sau nu: *"Mișcarea a fost extraordinară, dar nu mai e de actualitate"*, *"Mișcarea nu are nici o șansă pentru că lumea este condusă forțe care nu văd cu ochi buni naționalismul"* etc.

Dar să luăm pe rând scuzele pentru lipsa de implicare:

- *"Mișcarea nu mai e de actualitate"*...

Oare? Ce s-a schimbat față de perioada interbelică? Aceeași pseudo-democrație impusă, aceeași aservire a guvernanților unor interese străine neamului românesc, care implică în mod evident necesitatea aceleiași reacții sănătoase a românilor: o Mișcare naționalistă și creștină. Bineînțeles, dacă vor să mai aibă un stat al lor!

- *"Mișcarea nu are nici o șansă pentru că lumea este condusă forțe care nu văd cu ochi buni naționalismul."*

Dar marile puteri au văzut vreodată cu ochi buni o Românie puternică? Nu! Au încercat mereu să subjuge România și în acest scop s-au străduit să înăbușe sau să deturneze naționalismul românesc. *"Poporul român a trăit din ascuțișul sabiei și din mila lui Dumnezeu"*, spunea Căpitanul. Nimeni nu ne-a dat nimic niciodată, ci a trebuit să câștigăm noi înșine, prin forța proprie. Pământurile românești ne-au fost luate, nu ne-au fost date, și a trebuit să luptăm ca să le recucerim și să le păstrăm. Nimeni nu ne-a ajutat niciodată fără a cere și a-și primi plata.

Cele trei examene despre care scrie Căpitanul (examenul suferinței, al primejdiei și al credinței) nu sunt doar o figură de stil. Unii au urcat muntele suferinței și au trecut prin pădurea cu fiare sălbatice, pentru a se îneca în mlaștina deznădejdii (și-au pierdut credința); alții, deși n-au ajuns nici măcar la poalele muntelui suferinței, deși n-au înfruntat nici o fiară reală, sunt deja înecați în mlaștina lui *"eu sunt mic și nu pot nimic"*.

Atitudini de șoricei care văd mereu pisica; o adevărată psihoză colectivă...

Există oare vreun remediu pentru vindecarea ei?

Eu cred că există unul singur: să conștientizeze fiecare că doar sufletul este nemuritor și că vom da toți socoteală de talantul ce ne-a fost dăruit: dacă l-am întrebuințat cum trebuia sau dacă l-am îngropat.

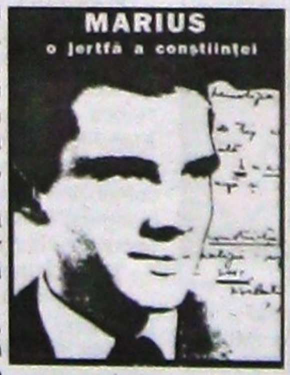
Să ne reamintim rugăciunea copilăriei: *"Eu sunt mic, Tu fă-mă mare, eu sunt slab, Tu fă-mă tare..."* și să ne străduim să avem curajul de a trăi conform propriilor convingeri, iar nu conform celor impuse, și de a ne manifesta credința public, cu hotărâre.

Nicoleta Codrin

O TORȚĂ NESTINSĂ: MARIUS NEAGOE

Psihoza colectivă despre care am amintit mai sus era generată de o adevărată teroare la nivel de stat în anii comunismului. Totuși, aceasta nu l-a putut abate pe studentul MARIUS NEAGOE de la principiile sale morale, profund românești și creștine: nu numai că nu s-a lăsat influențat de atmosfera generală de lașitate sau de amenințări, dar a reușit să respingă și ademenirile.

Cu prilejul împlinirii a 20 de ani de la trecerea sa a pragului veșniciei, îi aducem, din inimă, un sincer omagiu.

MARIUS NEAGOE (7 febr. **1961** – 30 apr. **1985**) s-a născut în SIMERIA, jud. Hunedoara, ca **unic fiu al camaradului dr. VALER NEAGOE.** Tatăl său, **dr. Valer Neagoe, legionar, președinte al *Societății Studenților Mediciniști* din București** (1937 – 1940), **președinte al *Centrului Studențesc București*** în 1940, **chirurg reputat, senator legionar (acum)**, a avut marea durere de a-și conduce pe ultimul drum pământesc **unicul fiu, asasinat de Securitatea comunistă din România.**

În 1993, în Ed. "Cuget, Simțire și Credință" din București, a apărut **o carte scrisă de regretatul camarad senator legionar prof. Victor Isac, dedicată lui MARIUS NEAGOE** și intitulată sugestiv: ***"Marius, o jertfă a conștiinței"***.

Tânărul student ardelean care a refuzat să-și vândă sufletul, constituie un model pentru mulți dintre cei de azi care cedează rapid în fața unor obstacole mult mai mici, pentru că a nu fi pe placul autorităților putea însemna chiar moartea în anii comunismului, pe când acum acest așa-zis "neajuns" nu înseamnă altceva decât că nu vei primi un post călduț și bine plătit. Tinerii de atunci care cedau în fața amenințărilor, încercau să-și mențină viața pământească, dar cei de azi, fără a fi presați de o amenințare substanțială, cedează în fața unei bucăți de cozonac.

Strănepot și nepot de preoți, fiu de legionar, educat în spirit creștin, Marius a dovedit de timpuriu un caracter excepțional: iubitor față de toți și atent, mereu prezent, echilibrat, stăpânit, cu voință, ascultător, modest, amabil, de o vivacitate spirituală neobișnuită și de o generozitate și demnitate înnăscute. Caracterul era dublat de putere de pătrundere și inteligență: Marius citea enorm, trecând însă totul prin filtrul gândirii.

Securitatea "a pus ochii" pe el, dorindu-l colaborator, cu ocazia tezei de bacalaureat care, având un subiect din opera eminesciană, a constituit o analiză de valoare și un adevărat elogiu al naționalismului românesc.

Bineînțeles însă că tânărul în al cărui suflet pulsa sublimul, a refuzat. Cum să nu refuze, când extrema lui considerație și dragoste față de oameni ajunsese până într-acolo încât preferase să poarte în facultate paltonul din liceu, pentru a nu se diferenția de colegii mai lipsiți, și refuzase chiar și confortul unui locuințe personale pe care i-o ofereau părinții, cerând să locuiască în căminul studențesc din Cluj!

Aflat întotdeauna printre fruntașii la învățătură, lucrările lui Marius circulau printre colegi, și nimeni dintre cei care aveau nevoie de ajutor nu a fost ignorat vreodată.

Deși blând și amabil, respectuos, caritabil, își domina colegii prin intelect și forță spirituală.

Din nou a fost solicitat de Securitate să devină delator al propriilor colegi, dar din nou Marius a refuzat să se transforme în mercenar. Admirator al trecutului legionar al tatălui său, Marius a refuzat, de asemenea, înscrierea în partidul comunist.

Fără a fi provocator sau măcar strident, prin noblețea lui sufletească, Marius constituia un model de rezistență anticomunistă printre colegi.

De aceea securiștii au hotărât să dea un avertisment cutremurător pentru toți cei care nu voiau să se supună: în seara de 30 aprilie 1985 l-au răpit pe Marius din drumul spre casă, l-au torturat într-o pădurice de lângă Cluj și l-au legat de șina de tren, pentru a fi călcat!

Lacrimile doamnei Stela Neagoe, nefericita mamă, nu s-au oprit nici azi...

Mormântul lui Marius a devenit un loc de reculegere pentru cei din zonă. Erou și martir, Marius Neagoe face parte din drama intelectualității române care a pierdut mii de talente secerate nemilos și diabolic de la zenit.

Dacă mulți studenți ar fi fost ca Marius, altul era drumul nostru prin lume azi...

Dar noi credem că *"viața noastră nu se termină aici, la acești așa de trecători ani, ci se prelungește dincolo, în Cer"*...

Nicoleta Codrin

DOUĂ ZONE APROPIATE, DAR TOTAL DIFERITE: SICILIA ŞI MAROC

SICILIA

REGGIO CALABRIA

Reggio Calabria este oraşul cel mai sudic din peninsula Italiei.

Fără industrie, el constituie o atracţie puternică pentru turiştii care vin aici, an de an, în număr din ce în mai mare, atraşi de munţii care coboară direct în mare (descrişi pentru prima dată de Homer, în *Odiseea)*.

Obiectivul cel mai vizitat este ***Muzeul Naţional,*** căruia i-a fost ridicată fantastic cota, în anul 1972, prin expunerea, în sala principală, a statuilor gigantice, din bronz, vechi de circa 2000 de ani, pierdute dintr-un vapor ce naviga între Calabria şi Grecia, a doi războinici greci.

Nu am stat decât câteva ore în acest liniştit oraş, întrucât îmi propusesem să fac timp de 5-6 zile turul Siciliei, cea mai mare insulă din Marea Mediterană, denumită de italieni "***L'Isola del Sole***".

Un feribot face legătura între oraşele San Giovani şi Messina în numai o jumătate de oră. Oraşul de intrare în Sicilia oferă o surpriză plăcută prin bulevardele sale largi şi drepte, casele înalte şi relativ noi (întrucât un înspăimântător cutremur de pământ, urmat de un cutremur violent în mare, au zguduit localitatea şi au dărâmat-o în anul 1908).

O autostradă superbă cu numeroase lucrări de artă, ce ating în unele locuri aproape o sută de metri înălţime, facilitează înconjurul insulei.

ARHIPELAGUL INSULELOR EOLIENE

Am făcut o escală la **MILLAZZO**, un mic oraş fără nici un obiectiv turistic, dar care nu poate fi ocolit de cei care vor să viziteze micul **Arhipelag al Insulelor Eoliene** (sau **Lipari**, cum spun italienii).

Arhipelagul are 7 insule, toate vulcanice, la care se ajunge cu vapoarele, dar, atenţie, frecventate de foarte mulţi bogătaşi, deşi două insule, Filcudi şi Alcudi, cele mai îndepărtate, nu au facilităţi moderne, electricitate şi apă potabilă (au un schimb linişte, care nu este tulburată niciodată de muzică sau de zgomotul de la ţevile de eşapament).

Am acostat în cea mai apropiată, vizitată de cei mai mulţi turişti, **Vulcano.** Am făcut baie în apropierea craterului, într-un ghiol cu apă galbenă şi sulfuroasă care constituie atracţia principală a micuţei insule, întrucât salinitatea excesivă face imposibil înecul.

Celelalte **insule**, mai îndepărtate, sunt şi cele mai frumoase: **Lipari**, cea mai mare (de unde şi numele Arhipelagului), **Salina Panarea** şi, mai ales **Stromboli,** cu un vulcan încă activ, constituie locuri de atracţie pentru cei care nu sunt cu ochii pe ceas (aşa cum am fost eu), şi, în plus, repet, pentru cei care au şi portofele pline cu euro. Aici s-au realizat şi două filme italiene cu faimă în lume, cu titluri sugestive: "*Vulcano şi Stromboli*" (cu Ingrid Bergman) şi "*La dolce vita*" (cu Marcelo Mastroiani).

Şoseaua şerpuieşte de la Milazzo prin dealuri stâncoase, paralel cu **Marea Tireniană** care este de un albastru intens. Din când în când, pe distanţe de mulţi kilometri, trece şi prin livezi de citrice şi de măslini.

Un popas de o noapte în **CEFALU**, cu o plajă aglomerată flancată de hoteluri. Oraşul are un aspect medieval, cel mai important edificiu fiind ***Catedrala*** impresionantă prin masivitatea ei, datând din anul 1471, cu dimensiunile de 90 m lungime şi 40 m lăţime.

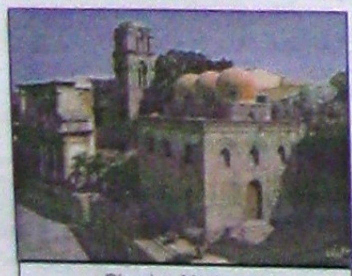
PALERMO

Din nou la drum, a doua zi dimineaţa, cu destinaţia Palermo, "capitala" insulei, aflată la capătul unui golf pe care Goethe l-a descris ca fiind "*cel mai frumos promontoriu din lume*".

Am trecut pragul ***Palatului Regal*** şi al superbei ***Catedrale,*** al ***Parlamentului sicilian*** (!) care are în interior ***Cappela Palatină***, al ***Teatrului Massimo***, unul dintre cele mai mari din Italia.

Teatrul Massimo

Biserica Martarona

Bisericile *Martarona* (decorată cu mozaicuri bizantine) **şi *San Cataldo*** (cu trei cupole maure, roşii) şi centrul vechi al oraşului (ca o curiozitate, aici sunt multe clădiri vechi, frumoase odinioară, azi dărăpănate).

Portul vechi *Cala* este foarte animat (mai ales **faleza *Foro Italico***, seara). Aici există, în mici tarabe de pescărie, în cutii pline cu gheaţă, o faună extrem de variată de peşti, printre care "spade", caracatiţe şi aşa-zisele "fructe de mare".

O altă atracţie, dar puţin gustată de către turişti, este ***Catacomba Capucinilor***. Vizita aici este impresionantă: în jur de 8000 de trupuri neînsufleţite sunt aliniate în toate poziţiile: bebeluşi, tineri, adulţi şi bătrâni. Aerul excepţional, puţin umed, a permis conservarea corpurilor. Printre aceste oseminte se află şi cele ale lui **Nicolae Bălcescu**, decedat într-un hotel din Palermo, în urmă cu 153 de ani.

Dar cea mai frumoasă **biserică** nu se află în Palermo, ci **la 15 km** de oraş: este vorba de ***MONREALE***. Nu am cuvinte să o descriu, dar în această mare admiraţie intervine şi factorul subiectiv, fiindcă are un stil arhitectonic bizantin, iar imaginile sfinţilor sunt realizate din mozaicuri extraordinare. Simbioza dintre culoare şi arta lucrătorilor se află la cele mai înalte cote. Mănăstirea are nu mai puţin de 109 grupuri de capiteluri în exterior, decorate de meşteşugari din secolul XII. Cupola interioară este imensă, a treia din lume (după *Sf Sofia* din Instanbul şi *Sf. Marcu* din Veneţia), având mozaicuri cu scene din Vechiul şi Noul Testament.

TRAPANI

Oraşul cel mai vestic al Siciliei este Trapani, cu un trecut istoric foarte zbuciumat - fiind înfiinţat de greci, extins de fenicieni, ocupat de cartaginezi, de romani, apoi de vandali, goţi, arabi (în anul 827), de nomazi (în 1077), de spanioli (între 1718-1719).

Ca şi la Palermo, cel mai circulat loc este faleza la care ancorează vase mari de pe toate meridianele lumii. Din micul port turistic se pleacă la intervale de câteva ore, în curse spre **arhipelagul Egadi, format din patru insule: Colombaia; Marettino; Levanza şi Favignana.** Am vizitat-o pe ultima, cea mai "mare", cu dimensiunile de 9 km / 4,3 km. Are numeroase grote şi este un "rai" pentru amatorii de pescuit.

La revenirea în Trapani, un peisaj inedit în călătoriile mele de "*globetrotter*": de pe vaporaş am putut vedea, pe o lungime de 2-3 km, extragerea sării din apa mării prin metoda cea mai veche, de evaporare. Sute de moviliţe albe ca zăpada din sare erau formate şi apoi cărate cu roaba în containere de câteva zeci de muncitori.

AGRIGENTO

De la Trapani, în sudul Siciliei am mers paralel cu cea de-a doua mare care înconjoară insula mediteraneană. Un scurt popas la **Marsala** pentru a bea un pahar din faimoasa băutură dulce-amăruie şi parfumată, care poartă numele oraşelului şi l-a făcut astfel cunoscut în toată lumea, şi un popas mai lung, în cea mai bogată în antichităţi localitate, **Agrigento**, despre care poetul grec Pindar spunea că este cel mai frumos oraş al muritorilor. Simbolul localităţii care datează din anul 581 Î.Hr. este un grup de temple magnifice care ocupă o vale. Ele se numesc: ***Templul lui Zeus*** din Olimp (cel mai mare templu doric construit vreodată), ***Templul Hera*** şi ***Templul Concordia*** (unul dintre cele mai bine conservate temple din lume).

Deşi nu eram presat de timp, deşi măreţia lor m-a copleşit, am zăbovit foarte puţin în faţa loc, dintr-un motiv destul de hazliu: la o temperatură record a lunii august de $48^{0}C$, eram printre puţini turişti care s-au încumetat să urce scările templelor din valea lipsită de vegetaţie (sutele de turişti străini preferând să le vadă de la 1 km distanţă, de la numeroasele mese aflate la intrarea în muzeul în aer liber, în compania unei cutii de bere)!

SIRACUSA

Am ajuns şi la **cea de-a treia mare care înconjoară insula, Marea Ioniană**, făcând un popas la un oraş cu nume de rezonanţă: Siracusa. Şi acesta atrage pe iubitorii de antichităţi, fiind construit în anul 734 Î.Hr., de un mic grup de fermieri corintieni.

Ortigia este inima antică a oraşului, dar încă vie! Aici am putut admira vestigii excepţionale: ***Templul lui Apollo*** (sec. VII I:Hr) şi grandiosul ***Templu al Atenei*** (sec V I.Hr), apoi ceva mai departe întinsul ***parc arheologic*** cu ***Teatrul Grec***, unul dintre cele mai mari teatre din lumea antică (138 m diametru şi 15 000 de scaune). Aici, în lunile mai şi iunie, se ţin o serie de spectacole clasice de înaltă calitate. Să nu omit să adaug că am vizitat şi o ***peşteră*** numită ***Urechea lui Dionisus***, cu un ecou uluitor, orice şoaptă fiind puternic amplificată de pereţi.

CATANIA

Catania este un oraş modern, cu o activitate comercială de prim rang, care i-a atras denumirea "*Milano al Sudului*". ***Amfiteatrul roman*** este al doilea după *Colosseul din Roma*, arena având un diametru de 75 m şi o capacitate de 16.000 de spectatori. Originale, nu numai frumoase, sunt şi ***Fântâna Elefantului***, ***Poarta Garibaldi*** (construită înainte de a se naşte eroul Italiei, adică în 1768), grandiosul ***Dom*** unde se află sarcofagul din marmură al marelui compozitor Vincenzo Bellini (născut la Catania în 1801) şi ***Teatrul Bellini***, inaugurat în 1890, având 4 rânduri de loji capitonate cu pluş grena, iar tavanul decorat cu numeroase picturi înconjurate de foiţă aurită.

TAORMINA

Ultimul obiectiv turistic vizitat a fost Taormina, cea mai rafinată şi cosmopolită staţiune din Italia. "*Este cea mai mare operă artistică şi naturală!*" a exclamat Goethe în cartea "*Călătorie în Italia*".

Aici nu există gri: frumuseţea e compusă din lumină, culoare şi mare.

Şi aici îşi face simţită prezenţa un monument antic: ***Teatrul Grecesc***, ilustrând iscusinţa grecilor de a alege aşezări în care natura amplifică arta. De pe scările lui de piatră se vede cel mai bine conul **vulcanului Etna**, de 3 375m.

(continuare în pag. 13 - MAROC)

Emilian Ghika

SCRISOARE CĂTRE SENATUL ŞI CONGRESUL SUA

- *text integral* -

Către Preşedintele SUA, dl. George W. Bush,
Către Senatul şi Congresul SUA,
Către Departamentul de Stat al SUA,

Stimaţi domni,

Nu este pentru prima oară când mă adresez celor mai înalte instanţe politice din Statele Unite. Am mai făcut-o de câteva ori în ultimii 20 de ani (prima oară în 1985) şi de fiecare dată am fost încredinţat că pot fi de folos autorităţilor americane pentru a înţelege corect realităţile din România. Sunt bucuros să pot consemna că *intervenţiile mele chiar au fost de folos câteodată, ultima oară anul trecut, când la Washington s-a luat decizia retragerii înainte de termen a ambasadorului Michael Guest*. Am, de aceea, motive să sper, să fiu convins chiar, că veţi lua această scrisoare ca pe expresia unei atitudini amicale faţă de SUA, faţă de idealurile şi tradiţia americană cea mai autentică.

Sunt convins, profund convins că *pax americana*, la care trage nădejde orice persoană îngrijorată şi preocupată de situaţia planetei noastre, se poate institui ca soluţie politică de lungă durată numai şi numai dacă această nouă ordine planetară se va instaura în respectul deplin şi necondiţionat al adevărului, al justiţiei.

Din această perspectivă, a adevărului şi a justiţiei, eu şi colegii mei, societatea românească, opinia publică, clasa politică şi mediile academice din România, preţuim în mod deosebit preocuparea guvernanţilor americani pentru (1) combaterea antisemitismului şi pentru (2) corecta evaluare a Holocaustului, a răspunderii faţă de victimele genocidului antievreiesc din anii 1939-1945.

Dat fiind că România, fără voia sa, a fost angrenată în cel de al II-lea Război Mondial, noi, românii, suntem interesaţi de corecta evaluare a tragicelor evenimente prin a căror însumare se constituie Holocaustul, pentru ca în felul acesta **să putem stabili cât este de corectă acuzaţia că românii, autorităţile româneşti, au ucis sute de mii de evrei.** Din păcate, autorităţile americane şi-au însuşit această acuzaţie la adresa românilor şi o promovează prin documente oficiale.

Noi, un grup de intelectuali şi de organizaţii non-guvernamentale, am formulat de-a lungul anilor unele rezerve sau obiecţii faţă de poziţia afirmată fie în Senatul sau Congresul american, fie în rapoartele Departamentului de Stat. Ne-am făcut cunoscute aceste obiecţii prin mass-media şi prin înscrisuri depuse la Ambasada SUA din Bucureşti. Precum şi la Ambasada Israelului...

Din păcate, din partea autorităţilor americane nu am primit nici un semn de luare în consideraţie a faptului că în acest proces de evaluare a Holocaustului există şi această *altera pars* a disputei, parte care respinge acuzaţia şi teza unui holocaust petrecut în România sau pricinuit de români.

Considerăm că este imprescriptibil şi imposibil de anulat dreptul nostru de a ne face cunoscut punctul de vedere şi dovezile pe care ne sprijinim. Ceea ce include şi dreptul de a primi un răspuns riguros detaliat şi argumentat din partea celor care îşi menţin acuzaţiile la adresa noastră, a părinţilor noştri. Suntem gata să recunoaştem orice greşeală sau incorectitudine pe care ar putea cineva s-o identifice în argumentaţia noastră.

Noi susţinem că în România nu a funcţionat o politică de genocid antievreiesc. Dar nu ne facem iluzii că noi ştim şi că numai noi ştim care este adevărul despre situaţia evreilor din România în perioada 1939-1944. Ne îndoim de unele concluzii, de unele documente sau mărturii pe care ne bazăm argumentaţia. Dar **sunt totuşi două fapte**, două împrejurări certe, indubitabile şi uşor de dovedit, pe care ţinem să le aducem la cunoştinţa înaltelor autorităţi americane. **Mai întâi faptul că o serie de documente şi mărturii evreieşti, numeroase şi de mare forţă probatorie, infirmă teza holocaustului din România,** infirmă datele puse în circulaţie de cei care susţin că românii poartă vina uciderii a sute de mii de evrei. Nimeni însă până acum nu a încercat măcar să demonstreze că aceste dovezi - repet, dovezi de sorginte evreiască, nu ar avea valoare probatorie în discuţia despre Holocaust. **Punem public această întrebare: *De ce nu se iau în seamă documentele evreieşti care neagă ideea de holocaust provocat de români?***

A doua informaţie pe care o oferim autorităţilor americane priveşte dovezile de rea credinţă şi de incorectitudine a celor ce susţin teza că în România s-a produs holocaust. Citām în acest sens împrejurarea că **deşi arhivele din România au fost puse la dispoziţia tuturor celor interesaţi, arhivele evreieşti, inclusiv arhivele Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din România, sunt interzise, sunt inaccesibile cercetătorilor.**

Insistăm asupra acestui aspect prezentându-vă **cazul Wilhelm Filderman**, lider necontestat al evreilor din România în perioada 1930-1948. Agresat de evreii comunişti, a plecat din România şi s-a stabilit în SUA. Wilhelm Filderman a fost considerat "evreul cel mai important din Europa", după aprecierea unui istoric american. După război şi mai ales după ce s-a stabilit în America, W. Filderman a făcut declaraţii explicite în justiţie, din care rezultă clar că:

1. Regimul lui Ion Antonescu i-a protejat pe evrei, în ciuda presiunilor germane;

2. În România, inclusiv în Transnistria, nu s-a practicat o politică de genocid, de exterminare a evreilor.

În mod inexplicabil, nici unul dintre autorii care susţin că în România a fost un holocaust, nu ia în discuţie mărturia cetăţeanului american Wilhelm Filderman, martorul cel mai important pentru acest subiect, măcar pentru a explica de ce mărturia acestuia nu merită să fie considerată drept document.

Mai mult, în loc să avem parte de o discuţie amplă şi onestă pe marginea mărturiei lui Filderman., a documentelor rămase de la acesta, autorităţile din Israel au confiscat arhiva rămasă de la Filderman şi au interzis accesul la această arhivă. Printre documentele confiscate şi scoase din circuitul de informaţii istorice se numără *Jurnalul* şi *Memoriile* lui Filderman. Precizăm că legatarii testamentari ai lui Filderman au încercat să încredinţeze această arhivă Academiei Române, preşedintelui acesteia, dl. Eugen Simion, spre publicare. În momentul de faţă nimeni, nici măcar istoricii evrei, nu au acces la documentele din arhiva Filderman.

Rugăm respectuos autorităţile americane să verifice cele două informaţii şi să-şi facă cunoscut punctul de vedere faţă de atitudinea autorităţilor israeliene, atitudine pe care noi o considerăm obstrucţionistă, în total dezacord cu regulile de probaţiune şi argumentare ştiinţifică sau juridică, în dezacord cu onestitatea şi corectitudinea cea mai elementară.

În chestiunea antisemitismului din România, despre care vorbeşte şi ultimul raport al Departamentului de Stat, vă rugăm să luaţi aminte la următoarele:

Nu poate fi negată existenţa unor sentimente şi resentimente antisemite la unii români, mai ales la persoanele în vârstă, buni cunoscători ai istoriei secolului al XX-lea. Astfel de resentimente încep să se nască însă şi în conştiinţa unor intelectuali tineri. Cauzele acestor evoluţii atât de neaşteptate şi de nedorite nu pot fi neglijate ori ignorate. Simpla condamnare a antisemitismului nu este suficientă şi nu duce la nimic dacă ocolim sistematic aflarea cauzelor. Precizăm că aceste resentimente în România nu se manifestă propriu-zis, ca reacţie, atitudine sau gesturi antisemite publice.

Iată câteva împrejurări care, după părerea noastră, în ultimii ani ameninţă să genereze antisemitism într-o proporţie greu de controlat ori de prevăzut:

1. Presiunile care se fac asupra românilor pentru a-l trata pe Ion Antonescu ca pe un criminal de război. Cei mai mulţi români au o părere bună şi foarte bună despre regimul Ion Antonescu, dedusă, printre altele, şi din cunoscuta simpatie şi preţuire pe care Ion Antonescu a avut-o faţă de Anglia, faţă de civilizaţia anglo-saxonă, inclusiv americană. Expresia cea mai convingătoare a acestor sentimente rezultă din atitudinea arătată de Mareşal şi de autorităţile româneşti faţă de prizonierii americani şi englezi -un subiect care face cinste istoriei neamului românesc şi lui Ion Antonescu. O pagină de istorie exemplară şi rarisimă la nivel planetar, dar înscrisă în tradiţia românească cea mai autentică. Această pagină poartă semnătura mareşalului Ion Antonescu. **Faţă de Ion Antonescu noi considerăm că poporul american are datorii de recunoştinţă pentru grija specială arătată de guvernul Ion Antonescu faţă de soarta celor peste o mie de militari americani care au fost prizonieri în România în timpul celui de al 2-lea război mondial.** Datorii de recunoştinţă pe care nimeni în SUA nu şi le asumă! Pentru români este de neînţeles această atitudine...

2. Majoritatea liderilor comunişti, inclusiv liderii organelor de represiune politică din România au fost evrei, îndeosebi în perioada 1944-1964, anii în care s-au produs cele mai grave crime şi abuzuri comuniste împotriva poporului român, a valorilor *democraţiei şi civilizaţiei*. Procentul de comunişti a fost printre evrei mult mai mare decât la orice altă comunitate etnică din România. Însăşi represiunea comunistă, neîndurătoare cu românii, a fost extrem de tolerantă faţă de evrei, inclusiv faţă de evreii infractori la legea penală.

Fireşte, o judecată corectă a lucrurilor nu-i bagă pe toţi evreii în aceeaşi categorie, a evreilor comunişti, bolşevici. Şi dacă avem multe de reproşat evreilor comunişti, considerăm că mult mai reprezentativi pentru statura morală a evreimii sunt acei evrei americani, peste 15.000 la număr, care în 1946 au semnat, la iniţiativa rabinului american Rosenstein, apelul către guvernul român pentru graţierea lui Ion Antonescu...

3. Rolul nefast jucat de unii evrei în evenimentele din decembrie 1989, în ceea ce s-a numit "revoluţia furată". Evrei cu trecut "glorios" în activul partidului comunist din România, pe care bunul simţ şi onoarea, dacă le-ar fi avut, i-ar fi determinat să stea pe marginea evenimentelor. Profitori ai instaurării comunismului în România, unii evrei, aceiaşi evrei, au ţinut să profite şi de căderea comunismului! Împrejurare care le dă dreptate celor ce susţin că în România după 1990 s-a instalat din nou regimul antiromânesc din perioada 1944-1964!...

4. Implicarea evreilor în afaceri dubioase după 1990, în cadrul a ceea ce s-a numit privatizarea economiei româneşti. Esenţa reală a acestei privatizări este trecerea averii naţionale a României din proprietatea statului român, a românilor deci, în proprietatea unei oligarhii internaţionale de tip mafiot. Printre beneficiarii iliciţi şi nelegiuiţi ai privatizării din România sunt mulţi, foarte mulţi, prea mulţi evrei pentru ca această situaţie să nu stârnească, mai devreme sau mai târziu, resentimente antievreieşti şi chiar reacţii publice. Reacţii pe care românii le vor declanşa cu sentimentul, corect, perfect îndreptăţit, că se află în *legitimă apărare*.

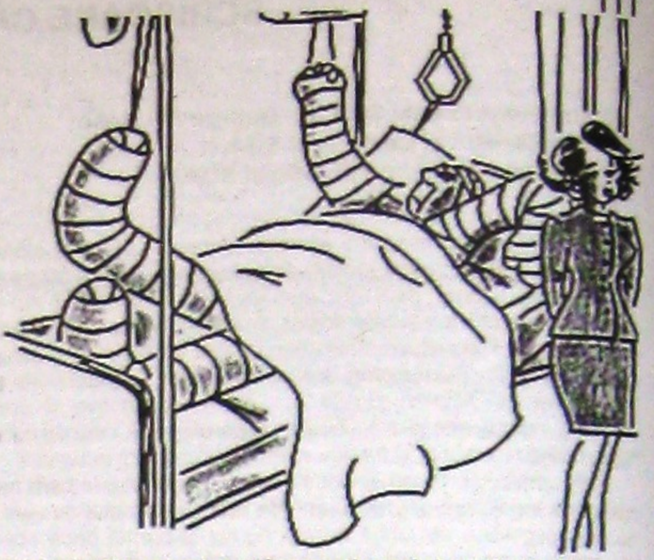
5. Acest sentiment, de comunitate agresată, va fi fără îndoială dureros şi insuportabil atunci când românii vor afla şi vor conştientiza faptul că, în zilele noastre, paralel cu înstrăinarea economiei româneşti, se produce **un veritabil atac demografic: după 1990, circa 450.000 (patru sute cincizeci de mii) de evrei au căpătat cetăţenie română.** Autorităţile române au făcut un secret de stat din această situaţie atât de anormală şi de contrară celor mai legitime şi naturale drepturi ale românilor. **De ce ne este ascunsă această veritabilă invazie?**

(continuare în pag. 12)

Ion Coja

SUNT SIMIST, DAR MĂ TRATEZ (VI)

(continuare din numărul trecut)

SCURTĂ INTRODUCERE LA CAP. VI AL SERIALULUI

Pe data de 21 ian. 1941 legionarii din cadrul ministerului de Interne (prefecţii şi chestorii) au fost înlocuiţi de gen. Antonescu cu ofiţeri, dar au refuzat să părăsească instituţiile pe care le conduseseră până atunci. Ca atare, prefecturile, chesturile, oficiile telefonice şi telegrafice au fost înconjurate de armată, iar activităţile din întreaga ţară s-au întrerupt.

Sima a refuzat să iasă din ascunziş şi să trateze cu gen. Antonescu, deşi a fost solicitat şi deşi nu fusese destituit, el ocupând în continuare funcţia de vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri (principalul colaborator al gen. Antonescu). În schimb, a cerut prin intermediari, nici mai mult, nici mai puţin decât preşedinţia Consiliului de Miniştri, adică locul gen. Antonescu în Stat!

Cum această situaţie se prelungea, existând şi pericolul invaziei vecinilor bolşevici, **pentru restabilirea normalităţii a intervenit principalul aliat militar al României**, Hitler cerând lui Sima să ordone încetarea rezistenţei legionare împotriva conducătorului ţării.

Sima s-a supus ordinului lui Hitler. Legionarii au fost asiguraţi de Sima că se purtau tratative între Antonescu şi Mişcare - deşi tratativele tocmai eşuaseră!

Legionarii au părăsit imediat instituţiile publice, **dar era prea târziu:** gen. Antonescu se hotărâse să treacă la represalii; deci mii de legionari au fost condamnaţi pentru rebeliune!

După ce a distrus şi ceea ce mai rămăsese de distrus din legendara Legiune a Căpitanului, Sima a plecat în portbagajul unei maşini!

Ca rezultat al activităţii lui, a lăsat în urmă mii de familii în suferinţă şi mii de legionari condamnaţi la ani mulţi şi grei de închisoare...

Notă: Pentru o înţelegere mai bună a relatărilor memorialistului (pe care le-am reprodus întocmai), am considerat utile câteva comentarii însoţite de subtitluri şi sublinieri în text.

***

HORIA SIMA - "*Era libertăţii*", vol. II (Ed. "Gordian", Timişoara, 1995)
- citate şi comentarii -

DESFĂŞURAREA EVENIMENTELOR DIN 21 - 23 IAN. 1941 (continuare)

21 IAN. 1941 (continuare)

În seara de 21 ian. 1941, un grup de vechi Senatori legionari, în frunte cu generalul Const. Dona, a încercat aplanarea conflictului dintre Mişcare şi şeful statului, prezentându-se întâi la Antonescu şi apoi la sediul legionar.

Iată un fragment din *Memoriul Senatorului legionar, gen. Dona*:

"Discutând în urmă cu d-sa posibilităţile unei înţelegeri, dl. general Antonescu ne-a arătat o deosebită bunăvoinţă în aprecierea situaţiei delicate şi a mers până la maximum de concesii posibile, admiţând ca armata să se retragă o dată cu grupurile de legionari, cu condiţia ca mai întâi să se retragă grupul ce ocupa, în coasta Preşedinţiei, cazarma Gardienilor publici, şi că aşteaptă pe dl. Horia Sima, cu care voieşte să ia contactul spre a se înţelege ca să formeze un guvern legionar de oameni înţelepţi şi de încredere.

Noi garantam cu persoana noastră această loială şi adâncă înţelegere a conducătorului statului."

N. RED.: Soluţia oferită de Antonescu era, într-adevăr, rezonabilă: armata şi legionarii să se retragă simultan, iar Sima să fi venit să discute direct cu Generalul, pentru formarea unui guvern legionar!

De aceea, Senatorii legionari s-au dus la sediul Mişcării din str. Romei, pentru a perfecta această înţelegere şi cu Sima.

Acesta însă a refuzat să discute direct şi a transmis un răspuns arogant prin curieri: *"După o aşteptare de peste o oră, a sosit răspunsul cerut, care era următorul: că se cere întâi retragerea armatei, ca un semn de bunăvoinţă a d-lui general Antonescu, şi apoi se va retrage Legiunea! După aceea va veni şi şeful Legiunii spre a trata cu dl. general."*

N. RED.: Senatorii legionari au avut astfel ocazia să constatate că tratativele erau torpilate de Sima, nu de General.

Şeful statului se afla la postul său şi purta tratative cu legionarii, în timp ce vicepreşedintele în funcţie al Consiliului de Miniştri şi şeful Legiunii se ascunsese şi refuza să discute cu proprii camarazi!

22 IAN. 1941

CU PĂR ZBURLIT ŞI OCHI HOLBAŢI PESTE VEACURI

Începând din 21 ian. 1941 centrele de comandă ale ţării (prefecturile şi chesturile) erau înconjurate de armată; străzile erau blocate, întreprinderile îşi întrerupseseră activitatea.

"*Generalul Antonescu era prizonier în Palatul Preşedinţiei.*"; "*Nu mai avea altă perspectivă decât să capituleze.*" (pg. 125)

N. RED.: Cu toate acestea, Sima n-a catadicsit să iasă din adăpost, ci, imaginându-şi, probabil, că va călări istoria şi veacurile cu minuscula-i persoană, s-a apucat să scrie o listă de guvern:

"Şi atunci m-am apucat să redactez în grabă o listă de guvern, din care nu lipseau vechile nume de legionari, adăugând altele, în special în sectorul militar." (pg. 126)

N. RED.: Bineînţeles că Sima n-a uitat să se treacă pe el în capul listei, ca şef de guvern, în locul lui Antonescu, explicând posterităţii că aflase de la N. Pătraşcu, secretarul de atunci al Mişcării, că Generalul voia să se retragă de la conducerea statului:

"Aflând că vroia să se retragă, i-am trimis vorbă să accepte să rămână mai departe în fruntea Statului, iar mie să-mi transmită numai [?!!] *conducerea guvernului. Era un semn de atenţie şi recunoştinţă din partea mea* [!!] *pentru colaborarea noastră."* (pg. 126)

N. RED.: Aşadar, aşa-zisa "*recunoştinţă*" pe care pretinde Sima a o fi avut faţă de Antonescu, consta în a cere locul acestuia în fruntea statului!!

Practic, Sima cerea schimbarea ordinii constituţionale, întrucât în Actul de constituire a Statului naţional-legionar de la 14 sept. 1940 era prevăzută expres, prin Decret regal, persoana gen. Antonescu ca şef al statului!

Cu alte cuvinte, perfidia lui Sima merge până la a afirma că dorea "*numai*" (!) puterea deplină!

(Lui Antonescu îi "rezervase" un rol onorific, decorativ, întrucât şeful guvernului deţinea toată puterea în stat, executivă şi legislativă.)

SCUZE OLOAGE

Însuşi Sima ne mărturiseşte că Generalul era "*un pătimaş al puterii*" şi că juca teatru când afirma că voia să se retragă de la conducere: *"În cursul guvernării noastre, de câte ori izbucnea vreo neînţelegere între noi, Generalul mi-a spus nu o dată, ci de zeci de ori,* ***că vrea să se retragă. Dar asta era teatru.*** *Vroia să pipăie pulsul interlocutorului său. (...) Antonescu era un pătimaş al puterii, reprezentând tot sensul vieţii lui."* (pg. 126)

N. RED.: Deci, cu toate că Sima era perfect conştient că Antonescu nu i-ar fi cedat locul niciodată, se încăpăţâna să ceară imposibilul, pretinzând că el credea că avea susţinerea lui Hitler:

"Am socotit că este o indicaţie de la Berlin care fusese informat că noi am fost victimele unei agresiuni neprovocate şi n-am făcut decât să apărăm fiinţa Statului existent." (pg. 126)

N. RED.: Dar impostorul se încurcă în propria plasă de minciuni, pentru că în vol. anterior din "*Era libertăţii*" precizase că "*poziţia Mişcării nu se prezenta sub auspicii favorabile nici la Roma, nici la Berlin*":

"Contrar aparenţelor, nici la Roma şi nici la Berlin poziţia Mişcării nu se prezenta sub auspicii favorabile." (vol. I din "*Era libertăţii*", pg. 125)

N. RED.: Deci opţiunea clară a lui Hitler pentru Antonescu şi interesul de a fi linişte în România erau cunoscute încă de la începutul guvernării, iar Sima apare în lumina crudă a realităţii, de sforar incapabil.

23 IAN. 1941

PIELEA COMANDANTULUI

După vagabondajul de trei zile (20-22 ian.1941), **pe străzi şi prin diverse locuri** (la părinţii unui inspector de poliţie, la o fam. de unguri, la d-na Polihroniade), **în seara de 22 ian. 1941 Sima a fost pescuit de Gunne, ajutorul şefului SD.**

A fost dus la sediul SD (SD sau NSDAP – Serviciul German pentru străinătate), **pentru a i se impune restabilirea ordinii:**

"Am stat şi eu în aceeaşi cameră, moţăind pe un scaun, când pe la orele 4 dimineaţa, Joi, 23 Ianuarie, misterul chemării mele la SD se lămureşte. Nu era vorba de siguranţa mea, ci de o comunicare importantă de la cele mai înalte foruri germane." (pg. 128)

N. RED.: Legionarii erau asediaţi de armată, iar şeful lor, la adăpost, moţăia pe un scaun al Serviciului German din România!

Moţăiala însă n-a durat mult, misterul chemării lui Sima la SD lămurindu-se: principalul aliat militar al României, Hitler, cerea restabilirea ordinii: *"<<Führerul face apel la patriotismul legionarilor şi insistă ca liniştea să se restabilească cât mai curând.>>"* (pg. 128)

N. RED.: Evident că Hitler era interesat de linişte şi ordine în România, iar nu de satisfacerea ambiţiilor pipernicitului şef legionar, întrucât nu Sima, ci gen. Antonescu era garantul şi conducătorul statului român.

Ca atare, Sima, care sfidase ordinele conducătorului propriei ţări, a fost nevoit să se supună unor ordine străine (germane), şi să ceară legionarilor încetarea rezistenţei:

"Ordon ca să înceteze orice luptă. Legionarii vor părăsi de îndată instituţiile publice ocupate şi vor reintra în viaţa normală. Cer ca acest ordin să se execute fără şovăire şi cu cea mai mare stricteţe. Vreau ca în cel mai scurt timp Ţara să-şi reia aspectul normal. Horia Sima, Buc., 23 Ian.1941, ora 5 dim." (pg. 129)

N. RED.: Sima a pretins că ***"între conducerea statului şi Mişcarea Legionară au început tratative"***, ordonând încetarea rezistenţei ***"pentru a uşura mersul acestor tratative"*** (pg. 129), când, de fapt, tratativele tocmai eşuaseră!

Sima, prizonier al Serviciului German, era dispus la orice pentru a-şi salva pielea.

(De altfel, şi în vara lui 1940, când fusese prins de Siguranţă, îşi deconspirase camarazii pentru a se salva el – a se vedea cap. I al serialului.)

REZULTATUL TRATATIVELOR SIMISTE

"Mormane de cadavre zăceau în Piaţa Teatrului Naţional, la Telefoane, pe Calea Victoriei, la încrucişarea cu Bulevardul Elisabeta, la Palatul Poştelor. 800 de vieţi omeneşti au fost secerate de mitraliere." (pg. 131)

N. RED.: Socotelile şi târguielile Comandantului au ieşit pe dos, ca totdeauna până acum, soldându-se cu sute de morţi.

Legionarii au plătit crunt faptul că se lăsaseră păcăliţi să accepte ca şef pe acest epigon al Căpitanului, care i-a dus la dezastru...

CU STÂNGUL ÎN DREPTUL

Sima "tună şi fulgeră" în legătură cu intervenţia germană pentru încetarea rezistenţei legionare şi restabilirea ordinii în România:

"Avizat în ultima instanţă la ajutorul lui Hitler, Antonescu accepta intervenţia unei puteri străine în afacerile interne ale României, exclusiv în beneficiul său personal, pentru a-şi salva <<tronul>> care se clătina." (pg. 130);

"O putere străină este chemată <<să facă ordine>> în România, aşa cum pe vremuri diferiţii pretendenţi la domnie se adresau Porţii Otomane, cerându-i să-l alunge pe principele existent şi a-i înscăuna pe ei la cârma ţării." (pg. 130)

N. RED.: Dar declaraţiile sforăitoare şi poza de mare naţionalist a lui Sima nu valorează, de fapt, absolut nimic: în cartea următoare de memorii, ***"Prizonieri ai puterilor Axei"***, Sima îşi dă cu stângul în dreptul, afirmând cu nonşalanţă că el, la rândul lui, solicitase intervenţia germană pentru readucerea Mişcării la putere!!

"Am cerut ca prin intervenţia germană să se restabilească colaborarea dintre Mişcare şi General, indispensabilă pentru bunul mers al Statului Român şi pentru garantarea intereselor germane în sud-estul european." ("*Prizonieri ai puterilor Axei*", pg. 25)

***

HORIA SIMA – "*Prizonieri ai puterilor Axei*" (Ed. "Gordian", Timişoara, 1995) - citate şi comentarii -

AVENTURI SIMISTE

După ce a "fericit" Legiunea cu o nouă prigoană, Sima a plecat, asemeni personajului din "*Balada chiriaşului grăbit*" de Topârceanu.

Însă "chiriaşul" Sima lăsa în urmă o ţară însângerată din cauza ambiţiei lui de a conduce fără a avea capacitatea necesară: *"Lăsam în urmă o ţară însângerată şi zeci de mii de familii expuse cruzimii trufaşului Conducător."* (pg. 15)

UN CUFĂR MIC PENTRU SIMA

Cel care nu se mulţumise cu vicepreşedinţia Consiliului de Miniştri şi visa Preşedinţia, se mulţumea acum cu ... o neîncăpătoare ladă (din portbagajul unei maşini)!

"Pentru mai mare siguranţă, pe drum, până la Braşov, s-a gândit să mă ascundă în cufărul maşinii, aşezat în spatele vehiculului. Am acceptat, căci nu era altă soluţie.

M-am ghemuit cum am putut în cufăr, care era prevăzut cu o gaură pentru a putea respira." (pg. 9)

N. RED.: O imagine de neuitat, cu adevărat "eroică": pentru a-şi salva pielea, comandantul Mişcării s-a ghemuit într-un cufăr cu gaură pentru aerisire, şi a fost transportat asemeni unui animal!

După această dovadă de "eroism", a-l mai socoti pe Sima ca reprezentant al Mişcării, frizează absurdul şi ridicolul absolut.

FURTUNĂ ÎN PAHARUL CU CEAI

În perioada în care mii de legionari (inclusiv femei şi elevi din Frăţiile de Cruce) erau condamnaţi la zeci de ani de închisoare din cauza lui, Sima notează ca "***eveniment important de semnalat***" faptul că s-a tăiat la mână!

"În timpul şederii mele acolo [la Sibiu, după fuga din Bucureşti şi apoi din Braşov – n. r.], *sunt trei evenimente importante de semnalat: (...)* ***2.*** *Fiind în baie şi vrând să deschid o ferestruică groasă, care era înţepenită, mi-am tăiat vâna de la mâna stângă. (...) Eram speriat şi sângele nu se mai oprea."* (pg. 10)

N. RED.: Cel care provocase fără şovăire vărsarea sângelui a sute de oameni, tremura pentru câteva picături din sângele propriu.

Speriat de moarte, Sima i-a alertat chiar şi pe vecini: *"În disperare de cauză, am deschis uşa de-afară şi m-am adresat vecinului din faţă, fără să ştiu cine este."* (pg. 10)

A fost chemat un medic, iar odiseea lui Sima cu fereastra s-a rezolvat cu un banal bandaj pe care ar fi putut să şi-l aplice singur: *"Mi-a pus o alifie peste rană şi apoi un bandaj. Mi-a spus la plecare că nu e nimic grav şi să fiu liniştit."* (pg. 10)

O LIGHIOANĂ RARĂ

Notă: Această caracterizare (lighioană rară) îi aparţine chiar lui Sima (cum se va vedea puţin mai jos).

Din poziţia de vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, Sima a devenit bagaj într-o ladă, apoi a ajuns în ipostaza de ordonanţă a unui ofiţer german:

"Dar totuşi, ca măsură de prevedere, mi-a dat o tunică şi o capelă militară germană, aduse de el. Şedeam lângă el în maşină, încât păream că sunt o ordonanţă de-a lui." (pg. 11)

N. RED.: Dar cel care voise să conducă ţara, să devină şeful statului român, nu era capabil să înveţe nici măcar un salut:

"Nu o dată ofiţeri germani s-au uitat la mine ca la o lighioană rară. Eram îmbrăcat altfel decât ceilalţi soldaţi, nu aveam arme, nu ştiam să salut şi, culmea disperării, pantalonii mei nu aparţineau veşmintelor militare." (pg. 15)

CU CAPUL ÎN ZID

Atitudinea lui Sima după evenimentele din ian. 1941 a fost similară cu a celui care, primind un şut în partea dorsală ca răspuns la o solicitare, s-a întors şi a întrebat: "***Se consideră asta un refuz?***"

În condiţii de prigoană cruntă, la 22 martie 1941, din ascunziş, Sima a trimis o scrisoare gen. Antonescu, întrebându-l dacă legăturile şefului statului cu Mişcarea puteau fi "***reluate***" "***în totalitatea lor***" - deci dacă Legiunea putea reveni la guvernare!

"Dacă această scrisoare a trezit în conştiinţa D-voastră trecutul cu vibraţiile lui de entuziasm şi bucurie pentru o conducere închinată numai poporului şi credeţi că legăturile cu Mişcarea pot fi reluate ***în totalitatea lor***, *din partea mea m-am adresat lui Vasile Iasinschi ca să facă primii paşi în această direcţie."*

N. RED.: Sima nu reproduce scrisoarea respectivă, dar aceasta a fost publicată de General, astfel încât ne putem face o idee clară despre lipsa de percepţie a realităţii de către Sima.

Gen. Antonescu nu numai că nu vroia să audă măcar despre o colaborare cu Mişcarea, ci hotărâse "***o acţiune totală contra Legiunii***" - după cum recunoaşte însuşi Sima:

"Intenţiile sanguinare ale Generalului apar şi mai clar în proclamaţiile ce le-a dat către ţară, după <<triumfala>> înăbuşire a <<rebeliunii>>." (pg. 7);

"Dacă pe Şeful Legiunii îl tratează în modul acesta ignominios, înseamnă că o reconciliere nu mai e posibilă şi că va împinge prigoana până la exces. O acţiune totală contra Legiunii, al cărui obiectiv final nu putea fi decât anihilarea ei." (pg. 7)

N. RED.: În aceste condiţii, când ***"o reconciliere nu mai era posibilă"***, Sima, surd şi orb, ca de obicei, i-a trimis scrisoarea gen. Antonescu, pentru ... readucerea Mişcării la putere!!

"Dar după ce Antonescu a văzut de la cine vine scrisoarea şi a citit-o, a avut o explozie de revoltă." (pg. 12);

"Generalul Antonescu şi-a rezervat dreptul de a răspunde scrisorii mele prin ziare, reluând acuzaţiile contra Legiunii." (pg. 12)

N. RED.: Pentru ducerea tratativelor de revenire la guvern, fugarul Sima îl desemnase pe V. Iasinschi. Halal şef care tratează numai prin intermediari şi vrea să fie "***la plăcinte, înainte! / la război, înapoi!***"

Evident că Antonescu a refuzat să poarte tratative cu persoana desemnată de Sima în acest scop (V. Iasinschi), iar răspunsul a fost pe măsura tupeului simist:

"Dacă se simţea lovit şi mai cu seamă lovit pe nedrept, Horia Sima avea dreptul şi datoria să arate poporului, în faţa justiţiei ţării, nevinovăţia sa şi nedreptatea care i s-a făcut sau i se face.

Omul cu cugetul şi fapta curată, tare pe dreptatea ideilor şi faptelor lui, nu fuge şi nu se ascunde, ci stă dârz, cu conştiinţa limpede, în faţa tuturor furtunilor dezlănţuite împotriva sa."

N. RED.: Şah mat pentru Sima! Într-adevăr, iată nişte observaţii de bun simţ elementar: ***Dacă Sima era convins de dreptatea lui, de ce nu şi-a susţinut-o public? De ce a refuzat să trateze cu gen. Antonescu direct? De ce a preferat să plece ascuns în portbagajul unei maşini?***

După ce dă din nou cu bâta în baltă, Sima fuge iute, pentru a scăpa de consecinţe: *"Când scrisoarea va ajunge în mâna lui Antonescu, noi trebuie să fim departe de Bucureşti, peste celălalt ţărm al Dunării."* (pg. 12)

(continuare în numărul viitor)

Nicoleta Codrin

Anul acesta, pe data de 2 martie [15 martie pe stil nou] s-au împlinit 100 de ani de la naşterea celebrului poet român naţionalist şi creştin, RADU GYR,

poetul Mişcării Legionare,

autorul versurilor multor cântece legionare: *Sfântă tinereţe legionară* (Imnul Legiunii), *Marşul legionarilor olteni, Imnul Muncitorilor, Imnul Moţa-Marin, Imnul biruinţei,*

comandant legionar şi şeful legionar al regiunii Oltenia, deputat de Muscel şi Vâlcea al Partidului "*Totul Pentru Ţară*".

NOTĂ: În cadrul acestei sărbători vom prezenta şi personalitatea compozitorului NELU MÂNZATU, pentru că nemuritoarele marşuri ale Legiunii se datorează acestui tandem extraordinar: RADU GYR şi NELU MÂNZATU.

RADU GYR
(RADU ŞTEFAN DEMETRESCU)
1905 - 1975

Licenţiat al Facultăţii de Litere şi Filosofie din Bucureşti

Conferenţiar la Facultatea de Litere din Bucureşti

Poet laureat al multor premii ale *Societăţii Scriitorilor Români* şi ale *Academiei Române*

Comandant legionar, şeful regiunii Oltenia, deputat legionar

OPERA LITERARĂ

Linişti de schituri – **1924**;
Plânge Strâmbă-Lemne - Ed. "Flamura", Craiova, **1927**;
Cerbul de lumină - Ed. Casei Şcoalelor, Bucureşti, **1928**;
Făuritorii unui ideal (conferinţă la Societatea Tinerimii Române, **1932**);
Curcubee şi florete; Studenţimea şi idealul spiritual (conferinţă la Craiova, **1935**);
"*Femeia şi eroismul spiritual*" (conferinţă la Craiova, **1935**);
Stele pentru leagăn - Râmnicu Vâlcea, **1936**;
Evoluţia criticei estetice şi aspectele literare contemporane - Ed. "Haralamb V. Eugen", Bucureşti, **1937**;
Baladă şi eroism (studiu publicat în "Gândirea", apr. **1938**);
Literatură pentru copii: *Abecedar* – 1938; *Muţu Cotoşmanul* - Ed. "Bucur Ciobanul", Buc., 1942, **ş.a.**;
Cununi uscate - Ed. "Cartea Românească", Buc., **1938**;
Corabia cu tufănici - Tipogr. "Universul", Bucureşti, **1939**;
Poeme de război - Bucureşti, **1942**;
Balade - Bucureşti, **1943**;

POSTUME:

Suferinţa, Sacrificiul şi Cântecul - "*Al paso con L'Arcangelo*" - Edizioni all'Insegno del Veltro, Parma, 1982, pg. 45-62;
Poezii din închisoare: *Sângele temniţei, Balade* (vol. I); *Stigmate* (vol. II); *Poezii* (vol. III) - Ed. Marineasa, Timişoara, 1992-1994;
Anotimpul umbrelor – Ed. "Vremea", Bucureşti, 1993;
Ultimele poeme – Ed. "Vremea", Bucureşti, 1994;
Pragul de piatră - Ed. "Vremea", Bucureşti, 1998;
Era o casă albă - Ed. "Ex Ponto", Constanţa, 1998;
Calendarul meu (momente şi atitudini literare) - Ed. "Ex Ponto", Const., 2001.

Originala creaţie a lui Radu Gyr, însumând **sute de poezii**, se remarcă printr-o sensibilitate de excepţie, venită parcă din altă lume, îngemănată cu o forţă impresionantă: adiere de zefir şi crivăţ în acelaşi timp.

Profund răscolitoare şi sugestivă, înfruntă timpul şi moda, pentru că a izbucnit din preaplinul unui suflet care a vibrat în înălţimile spiritului românesc, a iubit, a crezut, a sângerat şi s-a ridicat, neînfrânat, spre soarele orbitor al veşniciei.

Fiecare cuvânt dă viaţă unei multitudini de imagini, sentimente, visuri, topind parcă sufletul cititorului într-un creuzet magic şi dând senzaţia copleşitoare că timpul şi spaţiul şi-au pierdut frontierele.

REPERE BIOGRAFICE

Născut la **Câmpulung-Muscel**, la vârsta de 14 ani a scris poemul istoric "*În munţi*", care a fost pus în scenă la Teatrul Naţional din Craiova (1919), iar la vârsta de 21 de ani a debutat cu volumul de poeme "*Linişti de schituri*" care s-a bucurat de o mare apreciere, atât în rândul publicului, cât şi al criticii româneşti.

Licenţiat al Facultăţii de Litere şi Filosofie din Bucureşti, conferenţiar la Facultatea de Litere din Bucureşti, colaborator statornic la *Universul literar* şi apoi la alte reviste de formaţie naţionalistă: ***Gândirea*** (director: Nichifor Crainic), *Gând Românesc, Sfarmă-Piatră, Decembrie, Vremea, Revista Mea, Revista Dobrogeană* etc., precum şi la **renumitele ziare naţionaliste ale epocii: *Cuvântul*** (director: Nae Ionescu), ***Buna Vestire, Cuvântul Studenţesc*** etc., **Radu Gyr a publicat numeroase articole, studii literare şi poezii,** fiind un poet apreciat, laureat al mai multor premii ale *Societăţii Scriitorilor Români* şi ale *Academiei Române*.

A aderat la Mişcarea Legionară de timpuriu, gradul de comandant legionar şi funcţia de şef legionar al regiunii Oltenia demonstrând aprecierea de care s-a bucurat din partea Căpitanului.

Participant la taberele de muncă legionară, printre care şi la cea condusă direct de Căpitan, la Carmen Sylva, Radu Gyr, intelectual rafinat şi poet sensibil, a cărat pietre din mare alături de Căpitan, pentru a *sui sub soare "catapetesme pentru veac"*; cuvintele sale nu au fost figuri de stil, ci realitatea trăită cu toate fibrele fiinţei.

Colaborarea perfectă dintre poetul *RADU GYR* Gyr şi compozitorul *NELU MÂNZATU* a dat naştere **nemuritoarelor cântece legionare** care s-au înălţat spre azurul cerului, cuprinzându-l într-o îmbrăţişare.

"Eram copleşit, aproape înspăimântat de forţa de penetraţie a imaginilor poetice ale lui Gyr, suprapuse pe propria-mi muzică." (Nelu Mânzatu – *"Cum am compus cântecele legionare"*)

Întemniţat în timpul marii prigoane antilegionare din 1938, alături de ceilalţi fruntaşi ai Mişcării, a fost unul dintre puţinii supravieţuitori ai masacrului elitei legionare: este evident că Dumnezeu a considerat că misiunea lui Radu Gyr pe acest pământ nu se încheiase.

A fost director general al teatrelor în perioada sept. 1940 - ian. 1941, luând, în această calitate, iniţiativa înfiinţării *Teatrului Evreiesc Baraşeum*.

În 1941, sub regimul gen. Ion Antonescu, a fost din nou închis, apoi a fost eliberat şi **a luptat în prima linie a frontului, pentru reîntregirea ţării**, fiind grav rănit la ochi.

În 1945 regimul comunist l-a condamnat la 11 ani închisoare în lotul ziariştilor.

Revenit acasă în 1956, după doi ani a fost din nou arestat şi condamnat la moarte pentru poezia *Manifest* (*Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!*), dar i s-a comutat sentinţa la închisoare, **fiind eliberat în 1964 de la Aiud, împreună cu toţi ceilalţi deţinuţi politici.**

Numai sub regimul comunist a executat, în total, 17 ani de închisoare, cu regim de celulă aspră şi chinuri inimaginabile. Bolnav grav, cu un prolaps cangrenat, cu infiltrat pulmonar TBC, i s-a refuzat orice ajutor medical; a fost torturat fizic şi psihic. Dar cum "*adevăratele înfrângeri sunt renunţările la vis*" (Radu Gyr – "*Cântec de luptă*"), Radu Gyr n-a fost niciodată înfrânt, dovadă stând sutele de poezii minunate care au rodit în această cruntă perioadă.

S-a stins din viaţă la 29 aprilie 1975, în Săptămâna Mare.

Este important de menţionat că, **deşi poet consacrat laureat al mai multor premii ale *Academiei Române* şi *Societăţii Scriitorilor*, Radu Gyr este omis cu obstinaţie din manualele şcolare, iar criticii literari îl evită, pur şi simplu, deşi este unul dintre cei mai reprezentativi poeţi români (cel mai de seamă al generaţiei interbelice) şi, totodată, unul dintre marii noştri poeţi creştini şi naţionalişti.**

Duşmanii românismului şi ai creştinismului veghează ca tineretul român să nu fie trezit la realitate din somnul manelelor şi al telenovelelor, să nu vibreze, să nu se opună transformării - încete, dar sigure - în roboţi uşor de manevrat, incapabili să se înalţe. **Căci poezia lui Radu Gyr înseamnă trăire, credinţă nezdruncinată, cruce şi spadă pentru apărarea unui ideal, luptă de dincolo de mormânt pentru învingerea răului. Iar cine-l înţelege pe Gyr înţelege Legiunea...**

PIGMEII ŞI STRUŢII

Pigmeii

De-a lungul timpului s-au găsit unii pigmei care să încerce să ştirbească măcar un colţişor din imaginea legendarului Radu Gyr pentru publicarea poeziilor sale în revista comunistă *Glasul Patriei* (după eliberarea din închisoare) - vezi, Doamne, aceasta constituind "o pată" în biografia valorosului poet român şi comandant legionar.

Dar toţi aceştia care caută "pete în soare", n-au luptat pe front pentru eliberarea ţării, n-au fost capabili să compună măcar o singură poezie de talia sutelor de poezii scrise de Radu Gyr şi n-au decât o vagă idee, cel mult, din cărţi, despre închisorile comuniste!

Crezul neînfrânt al poetului comandant legionar răzbate clar: "*Nu scuip pe-nfrângerile mele, / Ce-am adorat nu vreau să ard / Şi nu ridic în vânt obiele / În locul ruptului stindard.*" ("*Înţeleptul*").

Alţi pigmei au lansat ideea vinovăţiei lui Radu Gyr pentru crearea poeziilor care au însufleţit o generaţie, opinând că fără acestea, poate, mulţi ar fi stat pe la casele lor şi n-ar mai fi suferit, n-ar mai fi fost omorâţi. Atât au reuşit ei să înţeleagă din lupta unei generaţii...

Păstrând, bineînţeles, proporţiile, este ca şi cum s-ar afirma că Sfinţii Apostoli ar fi de vină că au propovăduit cuvântul lui Iisus, pentru că, fără de aceasta, n-ar mai fi fost atâţia martiri şi mucenici în istoria omenirii!

Şi până să scrie Radu Gyr minunatele sale poezii, acea generaţie de aur a luptat, cu preţul vieţii. Dar fără acele poezii am fi fost cu toţii mai săraci.

Struţii

În ultimul timp readucerea – timidă – a lui Radu Gyr în "lumina reflectoarelor", s-a făcut exclusiv ca "*poet al închisorilor*".

Nimic mai nedrept!

Aşa cum observă şi nepotul poetului, dl. Radu Popa, "*definiţia de poet al închisorilor, fără îndoială onorabilă, nu acoperă, totuşi, întreaga dimensiune poetică a lui Radu Gyr, în fapt mult mai amplă şi, din păcate, mai puţin cunoscută.*"

Renumitul prof. universitar de la catedra de limbi clasice a Facultăţii de Litere din Bucureşti şi membru al Academiei Române, George Murnu, semnala încă din 1928, în raportul către Academia Română, că Radu Gyr era "*un cântăreţ **naţional** în devenire, în plină evoluţie*"; ori a face abstracţie tocmai de această calitate înseamnă minimalizarea creaţiei poetului, iar nu omagierea, aşa cum se pretinde.

O mică parte a presei a aniversat împlinirea a 100 de ani de la naşterea lui Radu Gyr, dar, fără excepţie, s-a aplicat "politica" struţului.

De exemplu, în "*Aldine*" (suplimentul "*României libere*"), se vorbeşte despre faptul că poetul a fost închis 20 de ani, că a fost "*martir al convingerilor sale politice*" etc., fără însă a se preciza care au fost aceste convingeri (numite "anticomuniste").

Întrucât s-a dezbătut chiar în prezentul număr chestiunea "psihozei colective", nu insistăm asupra acestei impietăţi faţă de memoria sărbătoritului căruia i se "corectează", ca la şcoală, cu creionul *roşu*, însăşi viaţa.

***

Fiind literalmente îndrăgostiţi de personalitatea lui Radu Gyr, de-a lungul timpului am publicat multe poezii din legendara sa creaţie: *"Ne vom întoarce într-o zi"* (sept. 2003); *"Cântec de luptă"*, *"Tinereţea mea"*, *"Înţeleptul"*, *"Ziurel de ziuă"*, *"Colind"* (dec. 2003); *"Legionarul"* (aug. 2004); *"Mormântul Căpitanului"* (nov. 2004).

(**Notă**: poezia *"Legionarul"* era necunoscută nu numai publicului larg, ci şi vechilor legionari, pentru că a apărut în nov. 1940 în "Revista Fundaţiilor Regale" şi nu mai fusese republicată niciodată de atunci, nicăieri.)

Ne-a fost greu să selectăm dintre sutele de poezii minunate ale lui Radu Gyr; **am ales poezii din trei volume diferite: din perioada de început a poetului (1928)**, când sufletul său însetat căuta un ideal, prefigurând crezul legionar, **şi din timpul celui de-al doilea război mondial.**

Redacţia

EU, MEŞTERUL ...

M-am căţărat pe gânduri, ca pe schele,
şi frământându-mi lutul omenesc,
văzui că trup şi viaţă-mi tencuiesc
în zidăria visurilor grele !...

Şi arcuind bolţi vajnice de bronz,
urcat-am mie mânăstire grea,
sfinţindu-mi în altar icoana mea,
eu, meşterul cu sufletul de bronz!...

Hei, eu am fost mai meşter, că-ntrecui
zidarul din povestea muntenească!
Ca zidul meu să nu se prăbuşească
eu însumi m-am zidit în piatra lui.

...Şi tencuit în zid, simţeam că-nalţ
deasupra mea, cupole de lumină,
şi sfinţii mei cu faţa bizantină,
şi soarele pe turnuri, ca un smalţ

Şi mânăstirea grea de vis şi gând,
din jertfa mea suită numai mie,
pe viaţa mea - vânjoasă temelie -
s-a năpustit spre ceruri, fulgerând...

Da-nfiptă-n cer cu turnurile-i lucii,
oh, piatra mânăstirii tari, cu vuiet,
s-a prăbuşit din slăvi, huind cu huiet,
că trăsnetu-a trăsnit trufia crucii!

...Sub surpături strivindu-mi măiestria,
ades aud un glas dintre ruine :
„Hei, meştere, apucă iar mistria,
şi te zideşte, înc-odată, 'n tine!"

(din vol. "*CERBUL DE LUMINĂ*", 1928)

CRUCIAŢI

Doamne, printre vâlvătăi
suntem cruciaţii Tăi.

Cu asprime şi cu vis
cruci de foc pe piept ne-ai scris.

Ne-ai tăiat prin porumbişti
raiul Tău cu îngeri trişti.

Rai, în care branduri bat,
de chesoane spintecat...

Ne porţi marşul triumfal
prin pucioasă şi metal,

mucenici cu-obraji de zinc
în urgii ce nu se sting.

Spre ce grav Ierusalim
mergem să ne răstignim?

Urcăm Noul Testament
sub un dur bombardament,

şi ne seceră din cer
heruvimi sonori de fier...

Doamne, printre vâlvătăi
suntem cruciaţii Tăi.

Ritmic, cum bocancii sună,
sângerând intrăm în lună.

In grenade şi-n rucsac
ducem crâncenul Tău veac

şi purtăm la centiron
Cerul Tău într-un bidon.

(din vol. "*POEME DE RĂZBOI*", 1942)

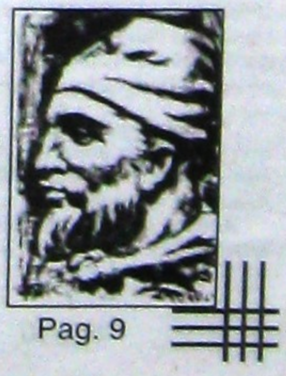
DACUL

În limpezimi, unde-mi zbura săgeata,
azi steaua ta şi-aprinde nestemata.
Pe plaiul veghei mele de oier
urci tu, acum, cu turmele în cer.

Pe unde plugul meu trecea cu sporul,
cânta lumina şi zâmbea ogorul.
Azi plugul tău pe urma mea se-mplântă
şi zările zâmbesc şi brazda cântă.

Ţi-aştept în lut truditele ciolane
să le-nfrăţesc cu mine sub ţăpşane
şi-n strânse împletiri de oseminte
vom ţine-n braţe veacurile sfinte.

(din vol. "*BALADE*", 1943)

NELU MÂNZATU (NELLO MANZATTI): UN COMPOZITOR DE GENIU

Sărbătoarea "*CENTENAR RADU GYR*" este cel mai bun prilej pentru a readuce în atenția tuturor celebrul compozitor legionar *NELU MÂNZATU*, pentru că înflăcăratele şi nemuritoarele marşuri legionare care au însuflețit o generație se datorează acestui tandem extraordinar.

În acest număr îl omagiem pe *COMPOZITORUL* **Mânzatu, iar în numărul viitor** pe *SCRIITORUL* **Mânzatu.**

CÂNTECUL LEGIONAR

În cartea „*Pentru legionari*" Corneliu Zelea Codreanu arată cele patru linii care brăzdează inițial viața legionară: credința în Dumnezeu, încrederea în misiunea noastră, dragostea dintre noi şi cântecul. Despre ultimul spunea

*„**Pentru a putea să cânți, îți trebuie o anumită stare sufletească. O armonie în sufletul tău. Cel ce merge să fure nu poate cânta.** Nici cel ce merge să facă o nedreptate. Nici cel al cărui suflet e ros de patimi şi se vrăjmăşie față de camaradul său. **Şi nici acela al cărui suflet e sterp de credință.***

*De aceea, voi, legionarii de azi sau de mâine, de câte ori veți avea nevoie de a vă orienta în spiritul legionar, să vă reîntoarceți la aceste patru linii de început, care stau la baza vieții noastre. Iar cântecul vă va fi un îndreptar. **De nu veți putea cânta, să ştiți că este o boală care roade în adâncul ființei voastre sufleteşti sau că vremea v-a turnat păcate peste sufletul curat; iar dacă nu le veți putea vindeca, să vă dați la o parte şi să lăsați locul vostru celor ce vor putea să cânte.**"*

Şi, într-adevăr, îndemnurile Căpitanului au devenit fapte: la orice întâlnire legionară din perioada interbelică, în închisori şi lagăre, în străinătate, în țară, răsună frumoasele cântece legionare.

Evocăm succint persoana ilustrului compozitor, cel a reuşit acest efect nemaipomenit, mobilizator şi încurajator, al imnurilor legionare:

REPERE BIOGRAFICE NELU MÂNZATU

Născut în Bucureşti în 1902, a compus muzică modernă de dans şi romanțe (cea mai cunoscută: „*Frumoasa mea cu ochii verzi*" pe versurile lui Cincinat Pavelescu), fiind totodată critic muzical al revistei "*Vremea*", inspector al *Societății Compozitorilor* (conduse de George Enescu), şi conferențiar la Radio în cadrul emisiunilor muzicale.

A aderat la Mişcare la începutul anului 1935 şi primul său gând a fost să creeze un marş ca elogiu la adresa tinerilor legionari, deşi *"Era prea mare saltul de la muzica de dans, zglobie sau dulceagă, la marşul răscolitor ..."*

Dăruirea originalului compozitor a fost încununată de succes: ***Imnul Legiunii, Marşul Muncitorilor, Imnul Moța – Marin, Imnul biruinței, Imnul românilor secuizați*** se datorează inspirației lui care a reuşit să transforme în ritm muzical idealurile generației naționaliste.

Pentru că era compozitorul Legiunii, în 1938, sub dictatura carlistă, a fost închis la Tismana; în perioada sept. 1940 – ian. 1941 a fost **Directorul Radiodifuziunii Române**. În 1941 a emigrat, stabilindu-se în 1948 la Buenos Aires, unde a fost redactor şef al revistei „*România*", una dintre primele publicații ale exilului românesc, pe care o realiza fără să a fi remunerat, şi unde organiza serbările naționale din cadrul comunității româneşti. După câțiva ani s-a întors în Europa, cumplit de strâmtorat din punct de vedere material, îndeplinind la Milano funcția de director de relații publice la o mare companie comercială.

În 1978 a aşternut pe hârtie o parte din memorii, sub titlul: „*CUM AM COMPUS CÂNTECELE LEGIONARE*", manuscris pe care l-a înmânat prietenului său, *Ion Mării*, un muncitor modest dar inimos, unul dintre marii editori de carte legionară din străinătate.

La 5 febr. 1986, cel care a compus splendidele melodii, adevărate capodopere, în ritmul cărora a mărşăluit generația Căpitanului, pleca pe drumul fără întoarcere, într-o lume mai bună.

După zece ani a apărut la Munchen cartea cu titlul amintit, în remarcabile condiții grafice; coperta a fost ilustrată cu un desen al pictorului legionar Alexandru Bassarab.

Povestea compozitorului Legiunii se deapănă simplu şi elegant, asemeni partiturilor sale:

„Am întâlnit în Legiune figuri de legendă, fără egal.

Au năvălit apoi şi uscături după „victoria" din 1940.

Furtuna i-a împrăştiat pe toți, ucigând pe cei mai buni.

Cu ei în minte am compus imnurile sau marşurile.

Cântece de luptă, simple, spre a putea fi uşor reținute de marea masă țărănească sau muncitoare, evitând relațiile tuturor cântecelor de masă. Cu aceste melodii pe buze au pierit secerate de pistoale şi mitraliere superbele figuri ale Mişcării. Cu aceste melodii pe buze au intrat dincolo de lume, mărşăluind spre marea apoteoză: <<Sfântă tinerețe legionară / Cu piept călit de fier şi sufletul de crin…>>

Este apăsător să supraviețuieşti glorioaselor întâmplări. Mă simt străin şi voi muri între străini. <<In zbor trec peste mine anii, / Departe între străini mă frâng>>. Un cântec ce astăzi sună ca un adio."

AMINTIRI DESPRE NELU MÂNZATU

„Detențiunea de la Tismana s-a aflat permanent sub dominația lui sufletească. Serile târzii, sub tremurarea sfioasă a unei mizere lămpi de gaz, camaradul Ion Mânzatu îi cânta d-lui ing. Clime, la rugămintea sa, romanțe de dor şi amintire. Cântecul îi fâlfâia luminițe tandre şi triste şi ne curgea pe mâini şi pe obraji ca o şuviță de aur cald. " (**Radu Gyr** – "*Suferință, jertfă şi cântec*")

*„Întâlnind un poet-pe Radu Gyr- cele două talente singulare, trăind în cotidian, dau o armonie profundă şi gravă, capabilă să poarte spre creație, să intre în sacrificiu şi să rămână ca **stânci legionare între cer şi pământ, eroi ai năzuinței naționale turnată pe plan de veşnicie, prin muzica şi versurile lor.***

***Aceşti doi oameni au cutremurat conştiințele generațiilor:** <<Sfântă tinerețe legionară>>, <<La luptă, muncitori!>>. **Puteți trece pe lângă ele fără vibrația ce am încercat-o noi?** Ce imnuri universal cunoscute alăturați măreției lor? Ce compozitori de pe firmamentul muzicii pot fi acceptați aidoma lor? (...)*

*Nelu Mânzatti şi Radu Gyr au mărturisit în realizările lor suflu supra-uman, nu de pământ, ci de mit. **Şi mitul nu moare, ci rodeşte, chiar în temnițele de apocalips**. Mişcarea Legionară a fost suportul pe care ei, inspirații, **au dat Neamului eternul imn.**"* (**Radu Budişteanu**, prefața cărții lui Nelu Mânzatu, "*Cum am compus cântecele legionare*")
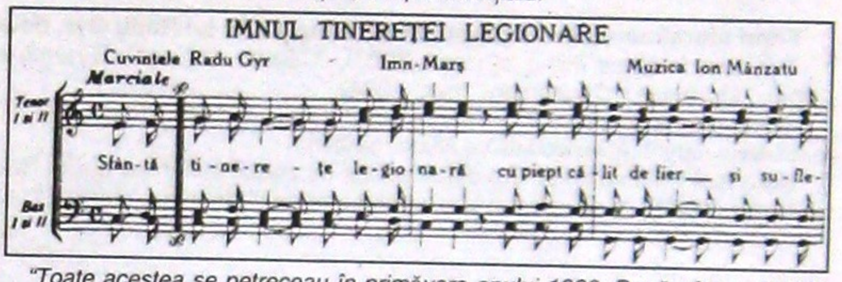
"CUM AM COMPUS CÂNTECELE LEGIONARE"

"Revenit acasă am încercat a reconstitui emoțiile pozitive sau negative ale celui dintâi contact efectiv cu Legiunea.

Fusesem indiscutabil impresionat de disciplina, avântul şi contemplarea eroică a vieții de către gruparea de tineri prezenți la şedință.

Mă gândii a încerca să compun un marş, în spirit mai modern şi simplificat, un elogiu adresat tineretului legionar."

"Pentru colaborarea literară, cuvintele, îmi fu indicat Radu Demetrescu-Gyr, asistent al Facultății de Litere din Capitală, eminent poet şi vechi membru al Gărzii de Fier. Întâlnirea fu simplă, dar providențială."

*"Toate acestea se petreceau în primăvara anului 1936. După câteva luni în August, în drum spre Constantinopol, mă dusei la **Carmen Sylva** ..."*

*"Intr-o clipă se formă un careu şi **pentru întâia oară ascultai aproape cutremurat de emoție, intonat de sute de piepturi goale, arse de soare, propria-mi compoziție.**"*

Imnul Muncitorilor

"In iarna anului 1937 am fost invitat de Căpitan la Predeal, unde mergea de obicei la ski. (...)

In seara sosirii la Predeal am dormit nu numai în aceeaşi modestă încăpere a căminului legionar, dar chiar în acelaşi pat de lemn aşternut cu paie, cu Corneliu Codreanu.

Voia să mă inițieze într-un gând ce-l frământa de multă vreme.

***- Cunoşti desigur, faimoasa melodie a Internaționalei comuniste, care s-a întins ca o pecingine**, fiind intonată de toți adepții universali ai ideologiei sovietice. **D-ta împreună cu Radu Gyr aveți o grea misiune.** (...) **Aş dori să compuneți un cântec de luptă al muncitorilor, mai tare decât Internaționala.** Recunosc, e o grea misiune, dar sper că veți izbuti.*

Până târziu în noapte mi-a vorbit, sugerându-mi idei asupra viziunii globale a viitorului cântec. (...)

A doua zi dimineața ne-am sculat în zori. Ninsese abundent peste noapte şi afară încă viscolea. In cameră era frig.

- Hai cu mine afară, să ne încălzim spălându-ne cu zăpadă!

M-am supus, fără plăcere, cu toracele gol pe o temperatură de câteva grade sub zero. Apoi Căpitanul îşi luă rămas bun, plecând la ski (...)

Eu am plecat cu febră în primul tren spre Bucureşti, apăsat de misiunea ce mi se încredințase."

"In aceeaşi perfectă sincronizare cu poezia lui Gyr, amândoi fecundați spiritualiceşte de îndemnul nevăzut al Căpitanului, am dus la bun sfârşit cântecul ce avea să răscolească conştiințele româneşti în timpul campaniei electorale. Codreanu a fost entuziasmat."

"Am trăit realitatea cântecului în minele de aur de la Brad, sau în cele de cărbuni de la Petroşani, unde muncitorii, tuşind necontenit, scuipau sânge, supuşi la grele, inumane munci. In câteva luni răsculasem țara, trezind o nouă conştiință în lumea muncitorească. Adeziunile la Mişcarea Legionară fură masive, enorme."

Imnul biruinței

*"Internat în primăvara lui **1938**, în Duminica Floriilor, cu Gyr la Tismana, apoi la Miercurea Ciucului şi Vaslui, în afară de o sumedenie de "cântece de lume" scrise în colaborare cu el (între altele <<Vânt de seară>>), am pus la cale şi elaborarea Imnului Biruinței Legionare."*

*"Astfel, **în atmosfera frenetică a lagărului**, cu un entuziasm la paroxism **în ciuda suferințelor**, am compus mintal, fără vreun instrument sau hârtie cu portativ, acel <<Venim cântând din închisori, biruitori>> pe versurile întotdeauna inspirate ale lui Gyr.*

Cataclismul politic de mai târziu, cu distrugerea Mişcării şi devastarea morală şi materială a țării de către hoardele marxiste, au prescurtat şi viața acestui cântec de victorie.

Dar poate că într-o zi va răsuna din nou."

Pagină realizată de Emilian Georgescu

ISTORIA DESTINDERII DINTRE LEGIONARI ŞI REGIMUL CARLIST (II)

(continuare din numărul trecut)

După complicitatea la asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu la 30 nov.1938 şi complicitatea la masacrarea Statului Major Legionar la 22 sept. 1939, Horia Sima se temea de patru persoane încă în viaţă. Prima persoană era prof. Ion Zelea Codreanu, *tatăl Căpitanului*; celelalte persoane erau **singurii supravieţuitori ai elitei legionare de la Râmnicul Sărat:** ing. *Virgil Ionescu*, av. *Radu Budişteanu* şi dr. *Şerban Milcoveanu.*

Foarte probabil ca Horia Sima să fi cerut lui Moruzov îndepărtarea de Bucureşti a acestor patru persoane care în mod sigur nu puteau agrea ascensiunea sa spre şefia supremă a Mişcării Legionare.

Din ordinul lui Moruzov, la sfârşitul lui mai 1940, s-au luat **măsuri în absolută contradicţie cu sensul general al destinderii dintre carlism şi legionarism. Prof. Ion Zelea Codreanu** împreună cu unul dintre fiii săi, Cătălin Zelea Codreanu, a fost **arestat şi internat la Mânăstirea Sadaclia din sudul Basarabiei.**

La data aceea noi, cei trei supravieţuitori de la închisoarea de la Râmnicul Sărat, ne găseam la Bucureşti, internaţi sub paza poliţiei în câte un spital din Bucureşti: ing. Virgil Ionescu se găsea în sanatoriul Saint Vincent de Paul din Şos. Aviatorilor, av. Radu Budişteanu în sanatoriul Diaconeselor (Şos. Ştefan cel Mare) şi eu eram la Spitalul Brâncovenesc.

În plină linişte aparentă, a venit o informaţie bombă: inspectorul de la Siguranţă Vintilă Ionescu, a convocat pe d-na Maria ing. Ionescu şi în mod confidenţial i-a spus că are ordin să ne transfere pe noi, cei trei supravieţuitori, înapoi la închisoarea de la Râmnicul Sărat, adăugând că va întârzia 48 de ore execuţia ordinului, pentru ca în acest timp familiile noastre să aibă posibilitatea intervenirii mai sus pentru anulare. D-na Maria ing. Ionescu a intervenit la gen. dr. N. Marinescu, ministrul Sănătăţii, dar acesta nu era putere în stat. Soţia lui Radu Budişteanu a intervenit la primul ministru Gh. Tătărascu şi acesta a dat ordin de anulare.

Mulţumită primului ministru Gh. Tătărascu, noi, cei trei supravieţuitori, am rămas în Bucureşti şi n-am fost înapoiaţi la închisoarea de la Râmnicul Sărat.

De aici furia viscerală a lui Horia Sima împotriva lui Gh. Tătărascu, pe care în dimineaţa zilei de 27 nov. 1940 a încercat să-l aresteze şi probabil să-l execute sumar la învălmăşeală, prin intermediul Poliţiei Legionare.

Este un episod încă nelămurit de istorie cum s-au petrecut atunci lucrurile, când s-a încercat asasinarea celor cinci oameni politici: Gh. Tătărescu, C. Argetoianu, ing. I. Gigurtu şi M. Ghelmegeanu.

Nu este exclusă manopera lui Eugen Cristescu şi decizia lui Horia Sima.

Deşi am rămas în Bucureşti, destinderea dintre carlism şi legionarism s-a operat fără nici un fel de contribuţie a persoanelor noastre. Nimeni nu ne-a vizitat în spital şi nimeni nu ne-a cerut vreo opinie sau propunere. În memoriile sale ing. Virgil Ionescu menţionează că a fost vizitat de Horia Sima, fără însă a-i fi comunicat vreun proiect, ci mai mult pentru a-i testa atitudinea.

Dar să relatez ce ştiu direct şi personal. În dimineaţa de 21 iunie 1940 am fost vizitat la spital de principele Alecu Ghica şi de dr. Alex. Popovici, care mi-au cerut să-mi pun semnătura pe o cerere colectivă de înscriere în „Partidul Naţiunii", la ordinul lui Horia Sima. Eu am refuzat, dând explicaţia: *„Nu semnez pentru că asta înseamnă recunoaşterea lui Horia Sima ca şef al Mişcării Legionare în locul Căpitanului."* Principele Alecu Ghika s-a supărat şi mi-a spus: *"Atunci o să faci în continuare încă cinci ani de închisoare."* La plecarea din cameră, dr. Popovici a insistat: *"Milcoveanu, uite cine semnează înaintea ta!"* şi mi-a arătat numele prof. Ion Zelea Codreanu şi al câtorva comandanţi ai Bunei Vestiri. Apoi a urmat: *"Poţi pretinde că ai dreptul să-i contrazici?"* Cum dr. Alex. Popovici îmi fusese profesor de anatomie în primii ani de facultate, sub influenţa sa am semnat acea înscriere colectivă în "Partidul Naţiunii".

A doua zi, 22 iunie 1940, s-a publicat Decretul de amnistie şi am fost pus în libertate. În aceeaşi zi l-am vizitat pe prof. Ion Zelea Codreanu la domiciliul său din cartierul Tei.

La pronunţarea de către mine a numelui lui Horia Sima, tatăl Căpitanului mi-a spus că Sima era fiul său sufletesc şi comandant al Mişcării.

Astfel s-a instalat Horia Sima la comanda Mişcării.

Câţiva ani mai târziu, comandantul Bunei Vestiri Radu Mironovici, mi-a explicat: *"Noi am făcut ce ne-a spus tatăl Căpitanului: Sima a fost recunoscut ca şef pentru că îşi asumase sarcina detronării, judecării şi pedepsirii lui Carol al II-lea pentru sutele de crime comise."*

Doar două luni mai târziu, în nov. 1940, **tatăl Căpitanului** şi-a dat seama de greşeala comisă prin susţinerea lui Sima la comanda Mişcării, şi **l-a repudiat public;** de aici porneşte ura abia stăpânită a lui Sima faţă de Profesor şi familia Căpitanului.

Adaug că Sima nu şi-a onorat promisiunea făcută din proprie iniţiativă, deşi i s-a oferit ocazia, de la sine, în două rânduri: la plecarea lui Carol al II-lea din ţară, şi o lună mai târziu, când l-a oprit pe şeful Corpului Muncitoresc Legionar să plece în Spania, unde se afla atunci regele asasin.

- Se pretinde că Horia Sima, aflat în audienţă la Carol al II-lea, ar fi cerut un decret pentru eliberarea tuturor legionarilor. Este adevărat?

- Această afirmaţie este exact inversul adevărului istoric.

Primo: **Horia Sima nu a vrut prezenţa noastră în Bucureşti** şi nu este exclus ca el să fi cerut lui Mihail Moruzov atunci, la sfârşitul lui mai 1940, retrimiterea noastră la închisoarea de la Râmnicul Sărat.

Secundo: **Punerea noastră în libertate era inevitabilă, odată** cu punerea în practică de către mareşalul Palatului, Ernest Urdăreanu, **a destinderii în politica internă** şi a consolidări dictaturii carliste cu ceva vopsea legionară.

Terţo: **punerea noastră în libertate nu s-a făcut prin decret de graţiere individuală, ci prin decret de amnistiere colectivă.**

Nu există nici o necesitate de a falsifica în continuare adevărata istorie.

Din masacrul de la 22 sept. 1939 ing. Virgil Ionescu a fost salvat de gen. dr. N. Marinescu, ministrul sănătăţii; av. Radu Budişteanu a fost salvat de colegul lui de şcoală, col. Ion Lobei, ginerele gen. Ion Bengliu, şi eu am fost salvat de col. Pop Hagiu, originar din Slatina şi prieten din copilărie cu tatăl meu.

- Ce ne puteţi spune în legătură cu convocarea Consiliului de Coroană?

- Nu a fost nici un Consiliu de Coroană, întrucât nu au fost chemaţi foştii prim miniştri: generalul Artur Văitoianu, Iuliu Maniu, gen. Gh. Argeşanu; n-a fost chemat nici Const. Dinu I. C. Brătianu.

Înainte de începerea şedinţei regale Carol II a ordonat ministrului de Război, gen. Ion Ilcuş, şi şefului Marelui Stat Major, gen. Florea Ţenescu, să susţină în şedinţă imposibilitatea armatei române să apere şi să păstreze Basarabia.

La Şedinţă, mareşalul palatului Ernest Urdăreanu a votat pentru apărarea şi păstrarea Basarabiei, ceea ce l-a făcut pe prof. Nicolae Iorga să elogieze pentru istorie voinţa şi curajul lui Carol al II-lea de a apăra Basarabia.

Horia Sima era subsecretar de stat la Ministerul Educaţiei Naţionale şi a fost prezent fără să manifeste o opinie.

- Ce părere aveţi despre textul care redă întâlnirea dintre gen. Antonescu şi Horia Sima? În acesta se spune că Generalul i-a arătat lui Horia Sima o scrisoare dură adresată regelui, privind cedările teritoriale făcute de Carol al II-lea, iar Horia Sima i-ar fi recomandat prudenţă, propunându-i să-şi împartă acţiunile: legionarii pe plan politic, iar Generalul pe plan militar.

- Întrevederea dintre gen. Antonescu şi Horia Sima a avut loc în cabinetul de consultaţii medicale, din str. Mântuleasa, al dr. Alex. Popovici, care a fost prezent de la început până la sfârşit.

Nu corespunde adevărului istoric aşa-zisa propunere făcută de Horia Sima Generalului.

Adevărul este că Horia Sima a raportat lui Mihail Moruzov tot ce a discutat secret cu gen. Antonescu şi urmarea a fost că Generalul a primit domiciliu forţat la Mânăstirea Bistriţa, jud. Vâlcea.

Ajuns conducătorul statului, după 15 sept. 1940 gen. Antonescu a aflat adevărata cauză a arestării lui cu domiciliu obligatoriu, şi aşa a început năprasnica lui înverşunare - întâi numai împotriva lui Horia Sima şi apoi împotriva întregii Mişcări Legionare.

- Ce părere aveţi despre felul cum se relatează evenimentele din vara anului 1940 în revista "Permanenţe"?

- Pot afirma cu certitudine două lucruri.

Primo: Av. Radu Budişteanu şi ing. Virgil Ionescu niciodată şi în nici un fel nu au ambiţionat şefia Mişcării Legionare.

Secundo: Cu excepţia lui Horia Sima, toţi şefii legionari erau pentru o conducere colectivă de şapte persoane între care, obligatoriu, dr. Vasile Noveanu iniţiatorul destinderii. Nici o persoană nu putea să-l înlocuiască, de una singură, pe Căpitan.

Nu am participat la acea şedinţă de la locuinţa av. Radu Budişteanu (aşa cum afirmă Horia Sima în cărţile sale). Sima a testat opinia mea întâi prin av. Horia Cosmovici şi apoi prin ec. Ilie Niculescu; amândoi i-au raportat imposibilitatea colaborării cu mine. În memoriile mele explic mai amănunţit.

- Ce opinie aveţi despre felul cum relatează Ion Popescu evenimentele din 31 aug. - 7 sept. 1940?

- Sunt relatate ca de cineva complet străin de acele evenimente, şi care ia drept bune ce spune Horia Sima.

Eu am fost în mijlocul evenimentelor şi le-am descris într-un text pe care l-am trimis spre editare la Institutul pentru Studiul Totalitarismului.

- Vă mai citez un fragment din textul lui I. Popescu: *„Sosit la Bucureşti, Horia Sima este primit de generalul Antonescu, care îi relatează despre abdicarea lui Carol în favoarea fiului său Mihai, apoi se întâlneşte cu legionarii din Bucureşti, ocazie cu care prof. Codreanu îi întâmpină cu cuvintele:<<Ştii ce zi e azi? Vineri, 6 septembrie, în calendarul Bisericii noastre, Minunea Arhanghelului Mihail.>>"*

- Este exact inversul realităţii.

În ajunul insurecţiei armate legionare din 3-4 sept. 1940, Horia Sima l-a luat de acasă pe prof. Ion Zelea Codreanu şi l-a dus într-o casă conspirativă de lângă Piaţa M. Kogălniceanu, pentru a-l pune la adăpost – în aparenţă – dar, în realitate, pentru a-l scoate din centrul evenimentelor.

De la 3 sept. până la 16 sept. prof. Ion Zelea Codreanu a fost alimentat cu informaţii false, cum că insurecţia legionară a eşuat şi că are loc un masacru general mereu prelungit.

I se cerea prof. Ion Zelea Codreanu să stea culcat în pat şi nici măcar la fereastră să nu se arate.

În acest sens sunt cunoscute memoriile prof. academician Ion Băncilă. Dânsul, împreună cu cuibul său, a ocupat sediul legionar din strada Gutenberg nr. 3, din dimineaţa de 4 sept. până în dimineaţa de 7 sept. 1940, când au venit să se instaleze Horia Sima şi Nicolae Pătraşcu. În memoriile sale Ion Băncilă precizează că prof. Ion Zelea Codreanu nu a fost deloc în acea perioadă la Sediul Legionar. **Deci este evident că Horia Sima minte** când afirmă că l-ar fi întâmpinat tatăl Căpitanului la sediu, şi, evident, de asemeni, că aşa-zisa discuţie despre "minunea Arhanghelului" nu avea cum să se producă!

- Ce părere aveţi, în general, despre articolul semnat Ion Popescu în revista „Permanenţe", şi, mai ales, despre evenimentele din 3 sept. 1940?

- Articolul comentat prezintă jumătăţi de adevăr care sunt mai înşelătoare şi mai primejdioase decât un text mincinos.

Despre ceea ce s-a întâmplat la 3 sept. 1940, pot spune că abdicarea regelui Carol al II-lea a fost opera gen. Dumitru Coroamă, comandantul Diviziei de Gardă şi a gen. Const. Niculescu ministrul Apărării Naţionale, care amândoi au refuzat ordinul regelui de a îneca Bucureştiul în sângele legionarilor răsculaţi.

Gen. Ion Antonescu a fost beneficiarul refuzului de război civil al celor doi generali mai sus menţionaţi.

- V-aş ruga să concluzionaţi referitor la evenimentele care sunt subiectul interviului de faţă.

- În politică **arma victoriei este numai adevărul** care te aşează în fruntea coloanei, îţi deschide drumul de înaintare şi te propulsează pozitiv în viitor.

În defensivă în faţa focului inamicului, legea unităţii are prioritate asupra legii adevărului şi de aceea din 1940 până în 1989 eu mi-am impus păstrarea tăcerii.

Odată cu libertatea de acţiune şi cu posibilitatea de regrupare, relansare şi ofensivă, legea adevărului trece înaintea legii unităţii.

Generaţia lui Traian Cotigă, George Furdui şi Iosif Bozântan a intrat în Mişcarea Legionară pentru că aceasta reprezenta *adevărul* social-politic.

Pentru viitor nu există altă soluţie decât acelaşi devotament, aceeaşi sinceritate şi aceeaşi tenacitate în serviciul *adevărului*.

A consemnat Victor Macarevici

***

SCRISOARE CĂTRE SENATUL ŞI CONGRESUL SUA **(continuare din pag. 5)**

După 1990 România a intrat într-un declin demografic fără precedent în istoria sa. Declin demografic pe care avem motive să-l considerăm provocat în **cadrul unei vaste şi criminale strategii antiromâneşti**. Atât populaţia românească majoritară, cât şi minorităţile etnice, au scăzut numeric într-o proporţie alarmantă. **Singuri evreii, ca segment etnic de populaţie, au crescut** de la 5-6.000 (cinci-şase mii) câţi erau în 1990, la circa 460.000, adică **numărul evreilor din România, în perioada 1990 - 2004, a crescut de 75 (şaptezeci şi cinci) de ori!**

Nu e greu de imaginat cum ar privi evreii din Israel dacă câteva sute de mii de români sau de ruşi ori germani s-ar încetăţeni în Israel, căpătând drepturi egale cu ale cetăţenilor israeliţi!

Atragem atenţia, în modul cel mai serios cu putinţă, că acest exod evreiesc în România constituie un act de agresiune la interesele vitale ale naţiunii române, agresiune care nu va întârzia să stârnească reacţia firească de apărare a românilor. Întreaga răspundere pentru ceea ce se va întâmpla revine celor implicaţi în această formă perfidă şi criminală de imigrare, în primul rând revine evreilor emigranţi, care, cu sau fără ştiinţa lor, **au intrat într-un joc incorect şi laş, profitând de slăbiciunea şi corupţia autorităţilor de la Bucureşti, de situaţia precară în care au fost aduşi românii în 1990**, prin diversiunea care s-a chemat "epoca de tranziţie". Tranziţia de la un stat suveran la un stat înrobit capitalului mafiot internaţional, majoritar evreiesc!

Din păcate, scopul urmărit de aceste strategii şi acţiuni cu caracter antiromânesc nu este numai economic şi nici în primul rând economic. Avem motive să **ne temem că în felul acesta se reia un vechi proiect antiromânesc** care urmăreşte deposedarea românilor, a statului român, de dreptul de proprietate asupra teritoriului naţional. Reluarea după 1990 a acestui proiect se face, desigur, după o strategie nouă, mai bine disimulată şi mai eficientă, mai bine pusă la punct. Nimeni însă nu ne poate lua dreptul de a ne opune la asemenea proiecte deopotrivă nebuneşti şi criminale, care ameninţă nu numai poporul român, dar şi pacea mondială şi spiritul de colaborare internaţională.

În aceste condiţii, **a acuza societatea românească de sentimente antisemite**, aşa cum o face recentul raport al Departamentului de Stat, este un gest care **denotă** din partea autorităţilor americane fie (1) **necunoaşterea** situaţiei reale din România, ţară agresată într-un mod atât de perfid, fără pereche în istoria lumii, fie (2) **colaborarea, complicitatea** la proiectul antiromânesc urzit de cercurile evreieşti care au organizat infiltrarea în România a 450.000 de evrei, veritabili invadatori.

Autorităţile române care au îngăduit şi tăinuit această invazie vor da cât de curând socoteală în faţa poporului român pentru acest act de trădare naţională. Dar care este instanţa dinaintea căreia vor răspunde autorităţile americane dacă vor susţine în continuare agresiunea israelită împotriva poporului român?

Cerem deci, în consecinţa celor de mai sus, ca Departamentul de Stat al SUA şi celelalte autorităţi americane care s-au pronunţat până acum cu atâta uşurinţă pe tema antisemitismului din România, să ia în cercetare situaţia inacceptabilă creată prin încetăţenirea celor 450.000 de evrei şi să se pronunţe public asupra caracterului licit sau ilicit, legitim sau nu, corect sau incorect, al acestui proces.

Cerem acestor înalte autorităţi americane să ia cunoştinţă de desfăşurarea în lumea de azi a unor proiecte politice şi social-economice cu caracter antiromânesc, proiecte care au susţinerea unor guverne, a unor instituţii şi cercuri influente occidentale.

În situaţia grea în care se află, românii sunt în drept să spere totuşi la sprijinul comunităţii internaţionale, al organismelor internaţionale dedicate păcii şi colaborării, al înaltelor autorităţi americane cărora le adresăm mesajul de faţă. Şi mai ales contăm pe sprijinul opiniei publice americane şi mondiale. Considerăm că opinia publică, din America şi de pe această planetă, este o instanţă superioară tuturor autorităţilor politice. Pentru corecta informare a opiniei publice nu vom precupeţi nici un efort. În cadrul vastului, necesarului şi ireversibilului proces de globalizare la toate nivelurile existenţei noastre, noi, românii, mizăm pe solidaritatea planetară a celor care împărtăşesc cu noi credinţa în adevăr şi văd în respectul nostru pentru adevăr forma sensibilă de afirmare a lui Dumnezeu cel al tuturor oamenilor şi al tuturor popoarelor.

Dumnezeu să ne ajute !

Ion Coja,

preşedintele Ligii pentru Combaterea Anti-Românismului,

preşedinte al Uniunii Vatra Românească

Co-semnatari: *Uniunea Mondială a Românilor de Pretutindeni, Uniunea Veteranilor de Război şi a Urmaşilor Veteranilor, Liga Naţională a Luptătorilor din Decembrie '89, Societatea Culturală Bucureşti - Chişinău, Liga pentru Combaterea Anti-Românismului LICAR, Uniunea Vatra Românească, filiala Bucureşti, Acţiunea Română.*

***

DECLARAŢIA DE PRINCIPII A MIŞCĂRII LEGIONARE

Pentru persoanele şi instituţiile care au înţeles greşit menirea şi activitatea Mişcării Legionare, publicăm *Declaraţia de principii a Senatului Legiunii*:

Senatul Mişcării Legionare, constituit la Bucureşti în ziua de 1 nov. 2002, şi întrunit în Adunare generală, a hotărât adoptarea şi difuzarea următoarei *Declaraţii de principii*:

1. *Libertatea poporului român în frontierele sale naţionale, aşa cum au fost stabilite prin tratatele internaţionale şi cum se aflau la 31 dec. 1939.*
2. Dreptul poporului român de a-şi valorifica patrimoniul naţional şi de a beneficia de produsul muncii sale.
3. Credinţa în religia lui Iisus Christos şi *trăirea în spiritul Bisericii creştine, cu aplicarea principiilor ei morale în viaţa publică românească.*
4. *Păstrarea esenţelor permanente ale tradiţiei româneşti.*
5. *Dezvoltarea culturii româneşti în relaţie cu marile culturi universale.*
6. *Răspândirea culturii populare.*
7. *Respectul faţă de persoana umană*, fără deosebire de neam, rasă, religie, convingeri.
8. *Asigurarea progresului şi a justiţiei sociale*, prin egalitatea în drepturi *şi datorii* a tuturor cetăţenilor români.
9. Combaterea oricărui fel de exploatare a omului de către om.
10. Protecţia naturii contra abuzului de exploatare a florei, faunei şi subsolului, cât şi contra alterării mediului de către excesele civilizaţiei moderne.
11. *Excluderea oricărei forme de violenţă în acţiuni, pe orice tărâm.*
12. *Respingerea totalitarismului* în exercitarea puterii în Stat.
13. Garantarea proprietăţii şi a iniţiativei private *în cadrul şi în serviciul Comunităţii naţionale.*
14. Stabilirea şi dezvoltarea relaţiilor de prietenie cu toate popoarele.
15. Sprijinirea *unităţii Europei în libertate* deplină.
16. *Sprijinirea eforturilor de reunificare a Bisericii creştine.*
17. *Primatul luptei contra comunismului de orice natură.*
18. Instaurarea unui regim de democraţie sănătoasă şi pluralistă în România liberă, care să stimuleze progresul poporului român, "poate singurul popor din lume", cum spune Căpitanul, "care în toată istoria sa n-a săvârşit păcatul robirii, încălcării sau nedreptăţirii altor popoare".
19. Senatul Legiunii preconizează să oglindească năzuinţele poporului român în lumea modernă şi să lupte pentru independenţa, suveranitatea şi dreptul la Creaţie ale poporului român, asigurându-i un loc de cinste între celelalte popoare libere.

Senatul Legionar

MAROC

Pentru turistul european care şi-a propus să viziteze Marocul, oraşul Tanger este poarta de intrare în această ţară. Din "rampele de lansare spaniole" (porturile Gibraltar; Algecipras şi Tarifa), vapoare mari şi elegante, pline cu excursionişti, traversează strâmtoarea Gibraltar pentru a-i aduce pe teritoriul marocan.

Dintre cele trei ţări arabe: Maroc, Alger şi Tunisia, foste colonii franceze, cunoscute şi sub numele de Machrebe, se spune (şi se vine cu argumente) că *Marocul este cea mai frumoasă şi mai interesantă*. Nu contrazic fiindcă nu am termeni de comparaţie (pe celelalte două nu le-am vizitat), cunoştinţele mele în această privinţă (ca şi ale tuturor turiştilor) rezumându-se prin "tabula rasa", adică nimic, deoarece, ca european, atât în liceu, cât şi în facultate, am învăţat (în mod firesc) despre istoria şi cultura continentului meu, şi mult mai puţin despre Japonia, India sau despre ţările africane.

De aceea Ghidul Michelin, cu gradaţie de la o stea la trei stele a obiectivelor principale, mi-a fost de mare folos, mai ales că am călătorit în această ţară, timp de o săptămână, singur (şi nu în grup organizat, cu ghid).

TANGER

Oraşul vechi, care, ca orice oraş vechi din lume, este atracţia numărul unu pentru turişti, se poate vizita în circa patru sau cinci ore.

Poziţia sa strategică a făcut ca de-a lungul timpului Tangerul să fie ocupat de fenicieni, cartaginezi, romani, vandali, bizantini, ostrogoţi, iar din 707 până în 1471 de către arabi, când a cunoscut o puternică înflorire. A fost ocupat apoi de portughezi, spanioli, din nou de portughezi, apoi de englezi, francezi, spanioli (între 1940-1945); a avut statut internaţional până în 1956, când a fost încorporat regatului marocan.

Legenda spune că oraşul a fost fondat de către mitologicul gigant grec, *Anteu*, care ar fi locuit în nişte peşteri uriaşe de pe malul Oceanului Atlantic, la 10 km depărtare.

Dar să revin la **centrul vechi al oraşului**, la ***piaţa comercială*** cu contururi neregulate, "*Grand Souk*", de unde se pot cumpăra fel de fel de produse alimentare şi nealimentare.

M-au interesat mai puţin tarabele şi mai mult atmosfera. Strigătele puternice ale vânzătorilor lăudându-şi marfa se fac permanent auzite: parcă asişti la o întrecere orală. Prea puţini oameni cumpără, iar localnicii îmbrăcaţi în cămăşi lungi şi cu turbane pe cap stau la taclale ore în şir, pe vine. Mulţi stau călare pe mici măgăruşi, dând astfel mai multă culoare locală peisajului; alţii cară în spate oale mari de lut pe care nu le cumpără nimeni; unii vând apă din burdufuri roşii din piele de capră, alţii pilaf cu carne tăiată în mici bucăţele, care are o oarecare trecere în rândurile celor care ignoră regulile elementare de igienă.

Grădinile Sultanului, un alt obiectiv, adăpostesc şi câteva ateliere manufacturiere unde meşteri iscusiţi realizează, în faţa vizitatorilor, obiecte din aramă pe care le decorează cu motive arabe.

Muzeul de Artă marocană, ***Muzeul de Antichităţi***, au şi ele uşile larg deschise pentru cei interesaţi. Am zăbovit însă cel mai mult în ***Kasban*, cartier tipic arab**, cu străzi scurte şi întortocheate, cu case mici lipsite de grădini, cu câteva geamuri din care răzbate la intervale scurte de timp din minarete vocea aspră a muezinului, chemând pe credincioşii lui Allah la rugăciune. Pare pustiu, întrucât unii adulţi muncesc, iar alţii (cei mai mulţi) stau la cafenele fumând narghilea. Liniştea este perturbată de copiii care merg în cete, urmărind pe vreun cutezător turist care s-a încumetat să vină aici, şi cerşindu-i acestuia un "dirham" (echivalentul unei jumătăţi de dolar); rar se vede câte o femeie cu voalul pe faţă.

RABAT

De la Tanger la **capitala ţării, Rabat**, cale de 281 km, se merge paralel cu **Oceanul Atlantic**. Drumul este arid, pământul are o culoare roşiatică, lipsind aproape total vegetaţia.

Plaja este la tot pasul şi, deşi este o căldură de peste 40°C, nimeni nu se încumetă să facă o baie în apele întunecate ale oceanului, cumplit de reci din cauza curenţilor puternici, aşa că "baia" este mai mult solară, pe şezlonguri, cu capul sub acoperişul unei pânze.

Rabatul este o capitală relativ nouă, până în 1412 centrul ţării pulsând în oraşul **FES**, aflat în interiorul ţării, mutaţia care s-a dovedit benefică făcând-o sultanul *Mulay Iussuf*.

Aici se află reşedinţa regilor, sediile ambasadelor, universitatea şi ministerele.

Feroneria şi iscusinţa ţesăturilor covoarelor - culorile fiind extrase din plante, au dus de-a lungul timpului faima oraşului, existând în acest sens două muzee de sine stătătoare care oglindesc măiestria. Pe bulevardul principal al oraşului, purtând numele lui ***Hassan al II-lea*** (care a decedat în urmă cu puţini ani), se află ***Moscheea lui Mulay şi Mekki***, străjuită de un elegant minaret octogonal ornat cu arcuri "stalactite". ***Turnul lui Hassan***, înalt de 44 m, constituie, într-un fel, emblema oraşului. ***Palatul Regal***, cel mai vizitat edificiu, te face să te simţi în altă lume, datorită personalităţii sale care este ca un "şoc" pentru european; ***Poarta lui Udais*** din piatră dar îngustă pentru cei care îi trec pragul.

KASBAHUL este asemănător Tangerului: dacă vizitezi unul dintre acestea două, celălalt parcă nu te mai impresionează.

CASABLANCA, aflat la numai două ore de mers de Kasban, este portul principal al Marocului, inima economică a ţării, unde se află concentrate băncile şi industria. Aşa se explică "explozia" populaţiei: de la 60 000 de locuitori în 1912, la 263 000 în 1936, la 682 000 în 1952 şi la peste două milioane în clipa de faţă.

Străzile sunt lungi şi drepte, flancate de hoteluri înalte şi elegante, cu magazine pline de mărfuri străine, renumite, de marcă.

MARRAKECH

Este cel mai interesant oraş turistic al ţării, cu faimă în toată lumea, aflat în interiorul ţării, la circa 300 km depărtare de Casablanca.

Ca să savurezi atmosfera orientală a acestui oraş trebuie neapărat să petreci aici minim o noapte.

Oraşul este înconjurat de munţi stâncoşi care vara au acoperite vârfurile şi văile de zăpadă; la marginea lui întâlneşti corturile berberilor şi târguri de cămile. Aflat pe un platou înalt de 600 m, este un oraş eminamente turistic şi un punct de plecare spre oazele aflate în deşertul dogoritor al Saharei.

Fostă capitală a Marocului, Marrakechul este o lume aparte.

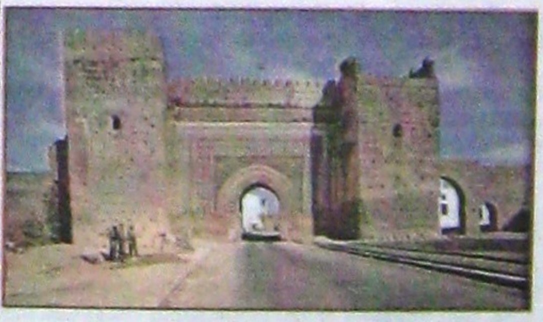

Pe străzi vezi măiestria îmblânzitorilor de şerpi care lucrează numai cu vipere; pe hipodrom au loc zilnic curse de cai, călăreţii fiind îmbrăcaţi în straie specific arabe; cafenelele oferă ceai verde şi o gamă largă de prăjituri pe bază de nucă şi miere, precum şi posibilitatea de a juca table şi - de ce nu? – posibilitatea de a sta turceşte pe un covor, trăgând din narghilea o doză de tutun aromat, răcit cu apa dintr-un vas de sticlă. Se vând aici, pe străzi, ţesături din lână sau din păr de cămilă, tipsii şi amfore de aramă, fesuri, farfurii şi căni din lut, şi chiar mici mori de mână alcătuite din două pietre rotunde, cu care se macină cerealele.

Monumentele din acest oraş sfânt sunt trecute de interes maxim. Lista fiind lungă, nu-mi permit să le descriu - ele trebuie văzute, aşa că mă limitez la enumerarea câtorva: ***Koutobia***, o moschee cu un minaret înalt de 70m, foarte frumoasă, dar în care nu poţi intra decât cei de credinţă mahomedană (!) - la fel ca şi în **moscheea *El Mansour***, construită în 1574, ***mormintele Sardinilor***, pe care le poţi vizita numai însoţit de un ghid autorizat, ***Palatul El Bed***, ***Palatul Bahia***, ***Piaţa Jemma El Fna***, mare, în care dacă zăboveşti chiar 2-3 ore, cu certitudine nu ai să te plictiseşti, din cauza spectacolului la care asişti.

MEKNES ŞI FES

Alte oraşe arabe căutate de către turişti, aflate în interiorul Marocului, sunt Meknes şi Fes, care au palate regale şi pieţe - adevărate furnicare, aidoma celor din oraşele amintite mai sus.

Numele lor nu se poate ţine minte fiindcă sunt compuse din câteva cuvinte şi greu de pronunţat.

Am reţinut totuşi ***Moscheea lui Karavin din Fes***, care are 270 de coloane şi care formează 16 mici curţi interioare, cu o faimoasă bibliotecă fondată în sec. XIII-lea, care conţine manuscrise şi documente de valoare inestimabilă pentru cultura maură.

Călătoria în Maroc este interesantă şi nu regreţi în final că ai vizitat această ţară, dar sărăcia, ignoranţa şi mai ales lenea localnicilor, sunt elemente mai puţin plăcute, care te determină să nu doreşti să revii.

Emilian Ghika

VASILE MARIN – "CREZ DE GENERAȚIE" (IV)

"EXTREMISMUL DE DREAPTA"

Fragmentele extrasele din acest articol sunt la fel de actuale şi azi, reprezentând poziția Mişcării Legionare față de etichetarea ei greşită ca organizație "extremistă" de dreapta.

Eticheta ticluită în hrubele masoneriei, sera ocultă a răsadurilor democrate, **a fost pusă în circulație de rotativele presei din strada Sărindar.**

Cu popularizarea ei s-au angajat: militanții diversiunii naționale, tolerați şi stipendiați de regimul demo-liiberal; oamenii de bună credință; şi canaliile frontului mason-comunist-democrat. (...)

Prin angajarea organizațiilor naționale revoluționare în cadrul acestor formule, se urmărea compromiterea acestora sub diferite aspecte.

În principal, diversiunea sistematic întreținută servea următoarele scopuri:

1. Să înglobeze sub aceeaşi firmă, pentru a provoca confuzie, forțe politice distincte şi ca structură, şi ca ideologie şi ca spirit, cum ar fi de pildă Garda de Fier şi L. A. N. C.;

2. Să timoreze pe cetățenii care s-ar decide să militeze în rândurile frontului revoluționar, **asupra cărora cuvântul «extremism» ar opera în dublu sens:**

a) **prin influența peiorativă a termenului însuşi**, care poartă în el rezonanța extremismului comunist, şi

b) **etichetați «extremişti», cetățenii terorizați de consecințe vor da înapoi** pentru a nu suferi rigorile vindictei statului demo-liberal, atotputernic încă în compartimentele politicii alimentare;

3. În sfârşit, **prin expresiunea «de dreapta»**, perfid colportată, **scopul urmărit era să prezinte acțiunea legionară drept o mişcare reacționară**, de la care **să se îndepărteze atât masele muncitoreşti**, educate până acum de funcționarii revoluției în ideologia «stângii», **cât şi intelectualii** cu antipatii mic-burgheze, **pentru care iluzia libertății din regimul democrat a fost luată, de mulți dintre ei, drept o realitate.** (...)

Toți adversarii noştri de rea credință, flancați de cireada oamenilor politici educați în şcoala parlamentarismului, **caută activ să prezinte acțiunea noastră ca pe o mişcare de extremă dreaptă, o reacțiune «albă», o formă de contrarevoluție** mic-burgheză şi - mai ales - în slujba «capitalismului».

Este o calomnie calculată căreia timpul şi forțele nebiruite ale legionarilor, nu vor întârzia să-i pună prompt capăt. (...)

Existau o «dreaptă» şi o «stângă» în adunările suverane ale democrației, în care unii apărau autoritatea absolută şi instituțiile unui trecut injust, iar alții se declarau gata să moară pe altarul libertăților individualismului anarhic.

Dar noi nu putem fi nici la dreapta, nici la stânga, pentru bunul motiv că Mişcarea noastră îmbrățişează întregul plan al vieții naționale, nediferențiată în structura ei; **Mişcarea noastră** organizează, în aceeaşi măsură, **atât autoritatea, cât şi libertatea.** (...)

Deşi nu înțelegem să paralelizăm lumea socială cu cea organică, totuşi pentru precizarea noțiunilor în joc, **mi-aş permite să amintesc că ființa omenească trăieşte şi se dezvoltă în acelaşi spirit unitar care exclude, pentru perfecta funcționare a organismului, orice dezvoltare a uneia dintre părți în detrimentul altora.** După cum nu se acordă nici o importanță mai mare sau mai mică unora dintre organele simetric distribuite de divinitate, organe care nu pot avea interese potrivnice - ar fi absurd! -, tot astfel o colectivitate, care ființează în sentimentul unei uniuni politice şi sociale cu legi proprii şi superioare intereselor de fracțiuni, nu se poate eticheta parțial, fără ca prin aceasta să nu-şi pună în primejdie propria sa existență.

Îmbibată de dinamism, **Mişcarea noastră** e revoluționară. Ea **promovează spiritul creator în toate domeniile vieții publice şi e sincer refractară atitudinii conservatoare.**

Ea organizează cucerirea viitorului, cu participarea tuturor categoriilor productive ale națiunii şi nu prezintă o reacțiune spre trecut.

Pe planul politic, prin această putere nouă de creație, Mişcarea Legionară absoarbe şi anulează atât liberalismul, cât şi socialismul.

Susținută de ideologia faptei, Mişcarea Legionară revoluționează concepția de viață a națiunii, care trece de la arta oratorică la arta construcției sub toate formele, cum scria Georges Valois.

Mişcarea aceasta este națională şi socială în acelaşi timp. Ea luptă împotriva internaționalismului orchestrat de lojile masonice şi de sinedriile ovreieşti şi promovează realizarea maximă a potențelor naționale, cu participarea tuturor straturilor sociale. (...)

Am sunat mobilizarea colectivității româneşti! (...)

De totdeauna, guvernarea unei națiuni s-a făcut în două moduri (G. Valois):

1. Sau Statul face alianță cu poporul pentru a-i reduce şi supune pe cei puternici disciplinei naționale şi sociale;

2. Sau Statul se aliază cu oligarhia - în epoca modernă, plutocrația - pentru a menține națiunea în dependență.

Prima politică ar putea fi considerată ca o politică de «stânga» - deci proprie democraților; secunda ar fi o politică «de dreapta», proprie regimurilor absolutiste şi arbitrare.

Să continuăm lecția noastră pentru şcoala de adulți politici nărăviți în țarcul iudeo-masono-democrat şi luând ca îndreptar cele două principii de politică generală expuse mai sus, în acord cu cele mai noi metode de

pedagogie experimentală, să procedăm, pentru ilustrarea celor teoretizate, la **exemplificări.**

Pentru generoşii apologeți ai democrației, ca şi pentru profeții din valea Sărindarului, Franța este prototipul Statului democrat «de stânga», Italia şi Germania - fasciste - odioase regimuri, «de dreapta», Rusia Sovietică - organizație statală de -«extrema stângă», iar România, în forma ei actuală, o dulce democrație stropită cu apa de flori a «stângii», înzestrată cu vot universal, constituție «belgiană» şi partidism parlamentarist.

Ce se petrece în Franța «de stânga»? Ne-o spune tot Georges Valois, în acord cu toți gânditorii politici de acolo, confirmat de Charles Maurras care desparte demult «Franța reală» de «Franța legală»:

«Sub numele de democrație parlamentară, noi avem domnia puterilor banului, dirijată de un fel de guvern al bancherilor».

Mai este necesar să insistăm asupra exactității acestei situații? Nu credem; s-au însărcinat faptele însăşi. De ani de zile, Franța republicii a treia, Mecca democrației «radicale», trăieşte sub comanda bancherilor afacerii Panama, iar aşii vremurilor mai noi se cheamă: Oustric, Sacazan, Stavisky, Levy-Dubois. În serviciul lor, slugi devotate, reprezentanții «țării legale», grație dinamului electoral pus în mişcare de esența arginților, se află toată turma radical-aocialistă: Raoul Peret, Raynaldy, Rene Renoult, Dalimier, Camille Chautemps et Co.; întreg regimul parlamentar «ou, mieux, pourrimentaire», cum ar spune «oribilul reacționar» Leon Daudet.

Şi iată cum, încadrată în principiul nostru general aşezat la început, Franța capătă, în sensul însuşi al terminologiei adversarilor de rea credință, cea mai patentă etichetă «de dreapta».

Dar Italia, creatoarea ordinii fasciste, proclamată de iudeo-democrați ca o bestială organizație «de dreapta», cum ne apare în lumina principiilor stabilite mai sus?

Ne-o spune cel mai autentic reprezentant al ei, Mussolini însuşi, care, la pag. 138-139 din cartea Mi E. Ludwig, «Entretiens avec Mussolini", declară:

« - Noi avem despre națiune o concepție sintetică şi nu analitică. Noi suntem ca în Rusia - «extrema stângă» - sensul colectiv al vieții; acest sens noi dorim să-l întărim în paguba vieții personale...»

Da, iată ce vrea să facă fascismul din masă: să organizeze o viață colectivă, să trăiască, să muncească, să lupte în comun, într-o ierarhie, fără a fi o turmă.

Şi mai departe, la întrebările puse de E. Ludwig, pentru a i se preciza diferențele care există între cele două regimuri, **Mussolini răspunde** (pag. 165):

« - Diferențe?

Noi avem proprietate privată, Ruşii nu.

Noi am supus capitalismul unui control, Ruşii l-au suprimat.

La noi partidul depinde de guvern, dincolo este invers.»

« - Partidul şi guvernul» spune Ludwig *«sunt reunite în persoana Dvs. Era la fel şi cu Lenin!»* "Şi este cu mult mai mult acum cu Stalin, ale cărei puteri asupra partidului depăşesc cu mult pe ale lui Mussolini", adăugăm noi.

« - Nu neg asemănările.» Şi apoi: *« - Noi ne asemănăm cu ei în tot ceea ce este negativ. Noi şi Ruşii suntem contra liberalilor, democraților, parlamentarilor!»*

Şi acelaşi Mussolini, şeful unui regim de «extremă dreaptă», spune brutal unei delegații de patroni, veniți să expună starea precară a afacerilor lor şi obligația în care se găseau de a nu mai putea conduce exploatări insuficient remuneratorii: ***«Dacă închideți uzinele, eu deschid închisorile.»***

În vremea aceasta, marea democrație americană, la ordinele temuților regi ai oțelului, ai automobilelor ori ai nasturilor, îneacă în sânge muncitorii la San Francisco, la Detroit sau la New York.

Iar dacă păşim între hotarele României de coloratură democrată, atât de scumpă scrutătorilor şi brănişteniior scoborâtori din Dragoş-Vodă, **vedem că Statul, aşezat pe instituțiuni de «stânga» - sufragiu universal, libertăți şi parlament - la ordinele plutocratici autohtone şi internaționale, zdrobeşte cu patul de armă pe invalizii de război, calcă în picioarele cailor congresele învățătorilor rămaşi pe drumuri, trimite plumb în gurile flămânde şi în trupurile istovite ale muncitorilor de la Lupeni şi Grivița, întoarce baionetele ostaşilor asupra studențimii** care, purtată de mistica naționalistă, merge să pună o cruce pe lespedea de la mormântul Eroului Necunoscut, şi leagă în lanțuri de ocnaşi brațele viguroase ale unui tineret educat în şcoala generoasă a constructivismului. (...)

«Stânga» şi «dreapta»? Unde sunt? (...)

Mişcarea Legionară este o concepție totală a vieții naționale. (...)

În lupta noastră noi voim să construim autoritatea, Statul, pe nevoile poporului întreg, pentru a-l apăra şi conserva împotriva dominației şi exploatării practicate de clicile pluto-democrate şi condiționăm de această dualitate, de această alianță Stat - Națiune, durata şi tăria oricărui stat.

Generoşi şi înțelegători, nu vom căuta însă să exasperăm cu totul pe adversarii noştri, demontându-le complet legenda pe care ne-au făurit-o; cu spirit împăciuitor declarăm aci că vom adopta şi noi terminologia atât de scumpă lor, de «dreapta» şi «stânga». Dar nu acum! Ci în ziua Judecății de pe urmă.

Pagină realizată de Cuibul "Vestitorii"

LIBERATEA ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ

UE a renunţat să mai interzică simbolurile naziste, rasiste şi xenofobe.

Miniştrii Justiţiei din Uniunea Europeană au renunţat la ideea de a include interzicerea simbolurilor naziste într-un text european referitor la combaterea rasismului şi xenofobiei.

Preşedinţia luxemburgheză a Uniunii Europene a propus o discuţie asupra „interzicerii arborării simbolurilor care incită la ură şi violenţă", printr-o legislaţie care vizează combaterea comună a rasismului în statele membre, text blocat din 2003.

Propunerea referitoare la includerea acestei interdicţii în proiectele de legi vizând rasismul a fost prezentată de parlamentarii germani, după scandalul provocat în Marea Britanie de o fotografie care îl prezenta pe prinţul Harry îmbrăcat într-o uniformă militară nazistă.

Marea Britanie, Ungaria şi Danemarca s-au opus propunerii. „Nucleul xenofobiei nu îl constituie simbolurile", a subliniat ministrul britanic Cathy Jamieson.

Această decizie-cadru, care trebuie adoptată în unanimitate, fusese blocată în 2003 de către Italia, care a apreciat că reprezintă o încălcare a libertăţii de expresie. (*Jurnalul de ştiri* din 25 febr. 2005)

***

Hronic legionar – Martie –

1919 - Căpitanul depune pentru prima oară jurământ pentru apărarea ţării împotriva comunismului, în pădurea Dobrina (24 martie)

1923 - prima arestare a Căpitanului, ca autor al unui manifest naţionalist (29 martie)

1930 - Căpitanul organizează o manifestaţie anticomunistă în Bucureşti (25 martie)

1931 - legionarul Traian Cotigă este ales preşedinte al Centrului Studenţesc Bucureşti (6 martie)

1934 - Căpitanul se prezintă de bunăvoie la Tribunal în procesul I. Gh. Duca (14 martie)

1937 - Circulara prin care Căpitanul ordonă "să nu se răspundă la nici un fel de provocare"

1937 - Circulara Căpitanului prin care anunţă că revista "Buna Vestire" nu este legionară (4 martie)

1937 - Căpitanul înfiinţează Partidul "Totul Pentru Ţară", expresia politică a Mişcării, sub conducerea gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul; semnul partidului: două puncte într-un pătrat (20 martie)

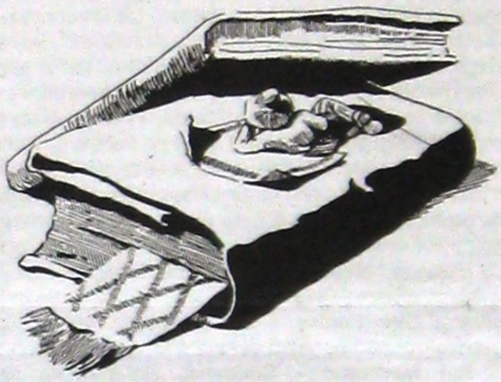
1938 - Căpitanul este dat în judecată de prof. N. Iorga pentru "ultraj" (pentru scrisoarea în care îl consideră pe acesta "incorect şi necinstit sufleteşte") (30 martie)

1949 - capturarea de către comunişti a grupului de rezistenţă în munţi Spiru Blănaru (10 martie)

***

Concurs

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI"
- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII FEBRUARIE: "*De ce nu a plecat Căpitanul din ţară în 1938, când îi era ameninţată viaţa, şi de ce a refuzat apoi să evadeze din închisoare?*" a fost dat de **Adriana Colea, 34 ani, din Bucureşti**, care a câştigat cartea "*Stilul legionar de luptă*" (C. Papanace) şi, ca *premiu suplimentar pentru detalierea răspunsului*, cartea de *Cântece legionare*.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

De multe ori, nu numai în 1938, **a fost ameninţată viaţa Căpitanului:**

- încă din **1924**, în chiar incinta Tribunalului, prefectul de poliţie ieşean Const. Manciu a încercat să-l împuşte pe tânărul naţionalist creştin ("*Pentru legionari*");
- în **1933**, după împuşcarea lui I.G. Duca de către trei legionari, s-a încercat lichidarea sumară a Căpitanului de către autorităţile liberale;
- în **aug. 1934** M. Stelescu a încercat să-l ucidă pe Căpitan prin împuşcare, prin intermediul lui V. Cotea ("*Circulări şi manifeste*");
- în **sept. 1934** Stelescu a încercat personal să-l otrăvească ("*Circulări şi manifeste*");
- în **1937** subsecretarul de stat la Interne, Gabriel Marinescu, a încercat să tocmească 200 de ocnaşi să-l asasineze cu topoarele pe Căpitan, dar cum aceştia pretindeau să li se acorde întâi libertatea, G. Marinescu a renunţat (*Memoriile lui Armand Călinescu*,
- **în 1938 (în ian.)**, comisarul Clonţa de la Poliţia Capitalei şi 5 civili înarmaţi au încercat să-l împuşte pe Căpitan în drumul spre Predeal (martor: Şerban Milcoveanu, cartea "*Testamente politice*", Ed. "Crater", Buc., 1999);
- **în sfârşit, tot în 1938 (în febr.)**, prefectul jud. Neamţ, av. cuzist Ion V. Emilian a primit ordin de la ministrul de Interne Armand Călinescu, prin av. Istrate Micescu, să-l asasineze pe Căpitan, dar nu numai că Ion V. Emilian a refuzat, ci a şi deconspirat atentatul ("*Circulări şi manifeste*").

[N. RED.: În nov. 1938 Căpitanul a fost strangulat de către jandarmii de pază, din ordinul lui Carol al II-lea, transmis prin ministrul de Interne Armand Călinescu, având ca pretext atentatele ordonate de Horia Sima - C. Papanace - "*Fără Căpitan*", I. Dumitrescu-Borşa - "*Cal troian intra muros*", Duiliu Sfinţescu - "*Răspuns dat tinerilor*", Virgil Ionescu – "*Memorii*" ş.a.]

Căpitanul nu putea părăsi ţara în 1938, deşi îi era ameninţată viaţa, întrucât, conform principiilor legionare, un şef legionar trebuie să fie întotdeauna în fruntea camarazilor.

Fidel principiilor enunţate, Fondatorul Mişcării nu şi-a părăsit legionarii, pentru se pune la adăpost (aşa cum avea să facă, doi ani mai târziu, epigonul lui, Horia Sima)!

ÎNTREBAREA LUNII MARTIE: În cadrul raporturilor dintre Stat şi Mişcare, cine a tras prima oară, când şi de ce?
PREMIU: "*Din prigoane în prigoane*" – Tudor Cucu.

***

Redacţia doreşte tuturor cititorilor o primăvară frumoasă, plină de bucurii şi realizări!

SENINĂ DIMINEAŢĂ

Să ne sfinţim vorbirea prin cuvânt,
Să ne-ncărcăm privirile cu soare,
Să îmbrăcăm sărbătoresc veşmânt;
Din tot ce-a fost, azi totuşi ne mai doare.

El au trăit şi au murit crezând,
Noi ne-am trezit din "somnul cel de moarte";
De ne-am purtat speranţele în gând,
Urmaşii mai departe să le poarte.

Se retrezeşte timpul amorţit,
Priviri avide străbătând prin ceaţă;
Frumosul vis ce-n taină am nutrit -
Lumină de senină dimineaţă.

S-au spus mereu atâtea vorbe mari,
Dar noi să nu ne temem de cuvinte;
Azi, Soare, pentru noi ai să răsari,
Să-nviorezi cu raza ta fierbinte.

Adrian Simionescu

Revista se difuzează la chioşcurile RODIPET din BUCUREŞTI şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării, precum şi în alte localităţi pe care nu le mai enumerăm.
Vă rugăm cereţi revista: distribuitorii n-o afişează!

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacţie)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37, SECT. 3, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 322 3832**

Vasile Nichifor - Paşcani: Ne bucură faptul că aţi auzit despre faimoasa „*Escadrila Albă*" care astăzi este puţin amintită, din păcate, şi că o readuceţi în atenţie. Iată detaliile solicitate: în timpul luptelor duse de armata română pe frontul de est în cel de-al doilea război mondial, a luat fiinţă, chiar în 1941, „*Escadrila Sanitară*", alcătuită exclusiv din femei-pilot; mai târziu va căpăta numele de „*Escadrila Albă*" datorită culorii avioanelor care aveau pictată Crucea Roşie pe fuselaj şi aripi, pe fond alb. "*Escadrila Albă*" prelua în condiţii de mare risc răniţii din linia întâi. A participat şi la luptele de la Stalingrad de unde lua răniţii pe care îi transporta la spitalul din Sinferopol, din Crimeea, unde chirurgii operau zi şi noapte, adesea sub tirul aviaţiei inamice de bombardament. În toată perioada războiului, "*Escadrila Albă*" a salvat peste 1500 de ofiţeri şi soldaţi grav răniţi în luptele din prima linie a frontului. Femeile-pilot din *Escadrilă* au zburat pe 15 tipuri de avioane, totalizând peste 2200 de ore. Primele componente ale acestei *Escadrile* au fost *Mariana Drăgescu* - singura care mai trăieşte, având vârsta de 93 de ani, *Virginia Thomas, Nadia Russo* şi *Virginia Duţescu;* mai târziu s-au adăugat *Stela Huţanu, Maria Nicolae* şi *Maria Pocal*. Aceste brave femei-pilot erau asimilate gradului de *sublocotenent de aviaţie*. Maria Drăgescu a obţinut numeroase decoraţii române, germane şi italiene: „Vulturul german" (1941), Crucea „Regina Maria" (1942), Ordinul „Virtutea Aeronautică de Război" - clasa „Cruce de Aur" cu baretă şi înaltul Ordin „Steaua României" cu grad de cavaler, iar din partea Asociaţiei Piloţilor Veterani Francezi a primit o diplomă de recunoştinţă.

Ion Petcu-Soroceanu - Galaţi: Ne face plăcere faptul că ne-aţi apreciat pagina din numărul trecut al revistei, dedicată oraşului *Soroca*. Amintirea dvs. în legătură cu oraşul de pe malul Nistrului, de care sunteţi legat din copilărie şi pe care l-aţi părăsit, împreună cu familia, în vara anului 1940, odată cu invadarea lui de către bolşevici, este exactă: într-adevăr, în centru se afla o stradă şi o mică statuie a *generalului Stan Poetaş*. La întrebarea: "*Cine a fost acest militar de carieră şi de ce nu se scrie nimic despre el?*", vă răspundem că suntem siguri că astăzi, atât numele străzii - Stan Poetaş, cât şi statuia, nu mai există, din motive „întemeiate". Istoria, pe scurt, este următoarea: în dimineaţa zilei de 6 ian. 1919, trupele bolşevice au trecut Nistrul, în com. Ataci din jud. Soroca, omorând mai mulţi ofiţeri şi soldaţi români aflaţi pe frontieră. Generalul Stan Poetaş a plecat cu trăsura spre locul incidentului, având cu sine numai un soldat-vizitiu, în urma trăsurii mergând ordonanţa călare. Ajuns la marginea satului Ataci, un grup de bolşevici a răpus cu gloanţe ambii soldaţi. Generalul Stan Poetaş a luat armele soldaţilor morţi şi, dându-se jos din trăsură, s-a luptat vitejeşte o jumătate de oră cu întreaga bandă de bolşevici, până când a terminat toate cartuşele (după care a căzut glorios, străpuns de nenumăratele gloanţe inamice). Acesta este eroul general Stan Poetaş, a cărui memorie i-au cinstit-o basarabenii, dând numele generalului multor străzi din toate oraşele basarabene (nu numai din Soroca).

Ion Martiniuc - Suceava: Referitor la filmul unguresc „Trianon" vă recomandăm numărul trecut al revistei: Suntem de aceeaşi părere cu dvs. că a dezamăgit: cenzurează crunt adevărul istoric, fiind, în acelaşi timp, total lipsit de valoare artistică, patetismul comentariului neputând să creeze decât o impresie penibilă; s-a făcut un exagerat tam-tam în jurul lui. Producţia amintită, care are la bază fragmente din jurnalele de actualităţi, nu a prezentat nici o scenă din războiul româno-maghiar care a început la 20 nov. 1918 prin ocuparea Ardealului, şi s-a sfârşit la 20 aug. 1919 prin cucerirea Budapestei. Între 14 febr. şi 28 martie 1920, întreg teritoriul unguresc a fost evacuat şi trupele noastre au fost retrase pe noua linie de frontieră, actuala graniţă de vest a ţării, trasată de Conferinţa de Pace de la Trianon. Intrarea trupelor româneşti în Budapesta, sub conducerea generalilor Moşoiu şi Mărdărescu, a fost benefică nu numai Ungariei, ci întregii Europe, întrucât a fost alungat guvernul comunist instaurat de Bella Khun la terminarea primului război mondial, guvern patronat material şi moral de Rusia bolşevică. Campania ne-a costat pierderi serioase: 11478 soldaţi şi 188 de ofiţeri: morţi, răniţi şi dispăruţi. Regizorul Kolotay Gabor şi istoricul Raffay Erno, care au realizat filmul, şi-au făcut „reclamă", întrucât difuzarea peliculei a fost respinsă de către toate televiziunile maghiare, din cauza carenţelor ei. Şi cum există tentaţia „fructului oprit", a fost stârnit astfel interesul etnicilor maghiari din Transilvania, care l-au vizionat la Cluj, Odorheiul Secuiesc, Gheorghieni ş.a., deşi filmul nu a avut licenţa de difuzare din partea Ministerului Cultelor.

Camelia Ila – Constanţa: Răspunsul la întrebările pe care ni le-aţi adresat îl veţi găsi în articolele din numerele trecute ale revistei (în nr. din apr. 2004 veţi găsi răspunsul la întrebarea dvs. referitoare la cazurile I.G. Duca şi Stelescu, în nr. din apr. 2004 veţi afla care au fost raporturile Căpitanului cu LANC, iar în nr. din iulie şi aug. 2004 veţi afla detalii despre războiul civil din Spania).

"X.Y.Z." - Bucureşti: „*Aş dori câteva explicaţii în legătură cu bombardarea Dresdei, întrucât am văzut la televizor, pe 13 febr. 2005, cum câteva mii de persoane manifestau în Germania, la Dresda, cu placarde pe care scria: <<Noi nu uităm şi nici nu iertăm>>, atenţionând astfel opinia publică mondială că s-au împlinit 60 de ani de la distrugerea oraşului în întregime de către aviaţia anglo-americană în noaptea de 13 febr. 1945, cu doar trei luni înainte de încheierea războiului.*" Vă oferim explicaţiile solicitate. Dresda era o bijuterie barocă germană, şi din această cauză a fost declarat oraş deschis. S-au refugiat aici câteva sute de mii de persoane din împrejurimi, marea majoritate fiind femei, copii şi bătrâni. Lipseau din oraş, din cauza statutului său, trupele terestre germane, bateriile antiaeriene şi aviaţia. Cu toate acestea, încălcându-se regulile războiului, oraşul lipsit complet de apărare a fost crunt bombardat de aviaţia anglo-americană, noaptea, în trei valuri consecutive la care au participat peste 2.000 de avioane. A fost, ca să respectăm termenul militar, un „bombardament prin saturaţie", cu bombe incendiare, astfel că nici o casă nu a scăpat neatinsă pe o suprafaţă de circa 20 kmp. Pe lângă pagubele materiale incalculabile, au fost omorâţi 135.000 de oameni lipsiţi de apărare, de două ori mai mult ca la bombardamentul atomic de la Hiroshima! *Un genocid în adevăratul sens al cuvântului*, de care s-a vorbit până acum prea puţin; dictonul lui Machiavelli este actual: „Învingătorul are întotdeauna dreptate, indiferent prin ce mijloace o face".

Florin Vidar - Predeal: Trupele SS constituiau o unitate separată a armatei germane. Erau trupe de elită, selecţia oamenilor căzând pe primul plan. Au acţionat cu duritate în rândurile populaţiei pe teritoriile ocupate de Wermacht în anii 1939-1945, dar, să respectăm adevărul, erau trupe de şoc, mereu în prima linie, cu rezultate, de cele mai multe ori, spectaculoase şi de răsunet. Deviza lor era: „*Nici un pas înapoi, niciodată mâinile sus*", pentru că dacă ar fi procedat altfel erau sortiţi pierii (întrucât prizonierii erau imediat împuşcaţi de către ruşi). Îi dădea de gol şi tatuajul: sub braţul fiecărui soldat era trecută grupa sanguină, nu un număr matricol (cum este prezentat, eronat, în anumite lucrări care tratează luptele din cel de-al doilea război mondial).

Maricica Bonca – Braşov: Despre scriitorul Marin Preda putem afirma cu siguranţă nu numai că nu a fost legionar, ci că nici măcar simpatizant nu a fost – în acest sens vă recomandăm romanele "Delirul" şi "Cel mai iubit dintre pământeni", în care scrie despre legionari în conformitate cu vederile duşmanilor Legiunii, cu totală rea credinţă.

Marcel Zidaru - Ploieşti: Mulţi oameni care sunt acum în jurul vârstei de 75 de ani şi care au făcut închisoare pentru activitate "legionară" prin anii 50, nu aveau cum să fie legionari: au fost închişi abuziv, aşa cum s-a întâmplat cu sute de oameni, doar pentru că îi reclamase vecinul activist de partid care voia să se remarce, sau vecinul cu care se aflau în ceartă, ca să se răzbune, sau vecinul care le râvnea bunurile. Aceasta este explicaţia faptului care vă uluieşte: că aceşti oameni care au făcut închisoare sub comunişti, ca "legionari", nu cunosc mai nimic despre istoria sau principiile legionare.

Mihai Manoilă – Bucureşti: Aşa cum v-am promis în numărul trecut al revistei, vă răspundem acum: editorialul camaradului Nicador Zelea Codreanu are ca subiect exact tema abordată de dvs. în scrisoarea către redacţia noastră.

Emilian Ghika

Mulţumim camarazilor: *MARIA* şi *CARAMFIL SPÂNACHI* din Freiburg (pentru donaţiile repetate de cărţi), *NICOLAE ITUL* din Călan şi *IORDAN ŞTANCIU* din Bucureşti (pentru preocupare şi sprijin).

ANUNŢ: **Acţiunea de colectare** a materialului necesar confecţionării bustului din bronz al CĂPITANULUI **se încheie în MAI 2005.**
Cei care doresc să facă **donaţii de material (sau băneşti)** sunt rugaţi să se adreseze **secretarului nostru de redacţie,**
Nicolae Badea, **la adresa indicată pt. abonamente,**
sau să depună la *Banca Română de Dezvoltare* în contul: RO85BRDE 4240014031830012.
Luna trecută s-a distins d-na *Marilena Popescu din Bucureşti*, sora d-lui *Flor Strejnicu*, care a donat cca 6 kg aramă.

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311
Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ştefan Buzescu, Cătălin Enescu
Secretar de redacţie: *Nicolae Badea*
Relaţii cu publicul **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti**
(zona Circului - inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Vineri, între orele 15⁰⁰ – 19⁰⁰
Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com